BIANCA McGREEN

Destine

Traducerea și adaptarea în limba română de
CECILIA IONESCU

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

Dacă în acea dimineață de februarie, Tina Morgan ar fi putut prevedea ce-i rezerva destinul, ar fi făcut mai bine să se ducă la muncă îmbrăcată în platoșă din cap până în picioare, ca la luptă.

Dacă Charles Blaine ar fi putut bănui că, luându-și în primire noul post de intern la spitalul din Norchester, va întâlni o Ioana d'Arc la fel de combativă pe cât de intransigentă, ar fi fost mai prudent să se înarmeze cu o suliță.

Dar nici unul, nici celălalt, nu bănuiau viitorul care îi aștepta – ceea ce era poate mai bine deoarece, în acest caz, totul ar fi fost altfel.

Tina, perfect neștiutoare de evenimentele care îi vor tulbura viața, se mulțumi așadar să ia micul dejun ca de

obicei, apoi să scrie un mic bilet adresat lui Mandy, colocatara sa, pe care-l puse la vedere, pe prăjitorul de pâine: "Nu mai sunt ouă. Mă ocup eu să aduc. Odihnește-te bine, Tina". Amândouă îi invitaseră pe Keith și pe Alan să savureze în acea seară una din acele nemaipomenite omlete al căror secret îl dețineau, dar fără ouă, s-ar putea să nu fie un succes!

Tina zâmbi. Cunoscând-o pe Mandy, știa că după o noapte de muncă greu de suportat la spital, primul lucru pe care-l va face întorcându-se, va fi să se repeadă asupra prăjitorului de pâine. Iar dacă Mandy nu vedea nimic, Sarah, cea de-a treia ocupantă a apartamentului, se va însărcina s-o avertizeze. Tina își îmbrăcă mantoul peste uniforma albastră, își luă poșeta și ieși

***

Charles Bayne era în picioare încă din zori, dat fiind că în ajun se culcase abia la ora trei dimineața după ce operase de urgență un bolnav suferind de apendicită, nu era în cea mai bună formă. Ziua va fi grea și în plus, ținea să facă o impresie bună asupra profesorului Prosser, șeful serviciului de chirurgie, un bărbat fermecător și foarte cult, de origine italiană, care știa să aprecieze femeile frumoase, când le întâlnea.

***

Vântul de februarie era ca gheața și Tina, tremurând, intră cu ușurare în vestiarul bine încălzit al spitalului. Luă o bonetă din hârtie și tocmai și-o prindea pe părul brunet și mătăsos, cu ajutorul a două barete, când Liz Burroughs sosi, stăpânindu-și un căscat.

– Bună ziua, Tina! Sunt frântă de oboseală, oftă aceasta. În noaptea asta n-am avut nici un minut de pauză. Ești de zi, nu-i așa?

Tina încuviință în timp ce arunca o ultimă privire în oglindă, unde își văzu imaginea chipului frumos cu oval armonios, nasul mic și drept, buze senzuale și ochi imenși căprui.

– Da. Fără probleme majore din partea pacienților?

– Nu. Totul este în ordine. Cum oare vrei să fie altfel cu Katie Grant? pufni Liz. Fata asta mă uluiește. Dacă vrei părerea mea, nu va fi niciodată o bună infirmieră. Modul său meticulos de a fi este net nevrotic: presupunând că o bombă cade peste clădire și ucide toți bolnavii, a doua zi, cu ea, totul va fi la fel de curat și de aranjat ca într-un muzeu!

Tina zâmbi. Katie Grant era o auxiliară din anul trei, celebră pentru meticulozitatea sa obsesivă.

– Ei bine, o zi bună Tina, reluă Liz, încuindu-și vestiarul cu cheia.

***

Charles își bău ultima picătură de cafea bodogănind-o pe acea stagiară stupidă care-l sunase de urgență la ora cinci dimineața! Era aproape să regrete că își abandonase prima meserie – aceea de cercetător în industria agroalimentară – pentru a începe studiile de medicină la vârsta relativ târzie de douăzeci și trei de ani. Ce n-ar fi dat, chiar în această clipă, pentru a regăsi programul regulat al primei slujbe. Fără acel telefon stupid, ar fi putut dormi două ore în plus!

Dar îl chema datoria și Charles, în ciuda proastei dispoziții datorate lipsei de somn, era un bărbat la fel de conștiincios, pe cât de ambițios. Astăzi, trebuia să-l asiste pe profesorul Prosser la mai multe intervenții chirurgicale. Se ridică, își netezi părul brunet cu un gest al mâinii, își verifică rapid în oglindă nodul de la cravată și ieși. Nu știa ce-i va rezerva această zi, dar era pregătit să o înfrunte.

***

Tina se îndreptă în pas vioi spre sala Merton unde era desemnată și, în trecere, aruncă o privire prin ușa cu geam de la serviciul de pediatrie, din apropiere. Mandy tocmai hrănea un băiețel de cinci ani, care se răsucea în patul ortopedic, cu picioarele suspendate în inele de tracțiune.

– Bună ziua, Tina, spuse Mandy văzându-și prietena intrând încet. Sincer, adăugă aceasta oftând, nu mai știu ce să fac cu acest mic afurisit! M-a alergat toată noaptea, și acum refuză să-și mănânce cerealele!

Tina se apropie de copil.

– Darren, dacă îți termini bolul, mâine dimineață îți voi aduce un nou monstru din plastic, pentru colecția ta.

– De acord! strigă băiețelul, smulgând lingura din mâna lui Mandy, pentru a-și mânca fulgii de porumb cu un entuziasm perfect regizat.

– Mituire! murmură Mandy care-i adresă un zâmbet amuzat Tinei. Dar pentru că merge așa... Darren, ești un adevărat drăcușor!

Copilul ridică spre ea niște ochi de o irezistibilă candoare.

– Mandy, ți-am lăsat un bilet lângă prăjitorul de pâine.

Nu mai avem ouă, dar voi cumpăra eu la întoarcere. Du-te repede să dormi. Se pare că ai nevoie de asta.

– Într-adevăr. Pe diseară, Tina!

Tina ieși după ce le adresase la amândoi un semn amabil din mână. Când ajunse în fața ușii de la sala Merton, pendula arăta exact ora opt. Străbătu culoarul care se întindea de-a lungul camerelor bolnavilor, înainte de a intra în locul rezervat personalului de îngrijire. Katie Grant era așezată la birou, la fel de proaspătă și de îngrijită ca și când tocmai își luase în primire serviciul. Nimeni n-ar fi putut bănui că avea douăsprezece ore de muncă în urma ei.

– Bună ziua, Katie, exclamă veselă Tina, agățându-și poșeta în cuierul din perete. Totul este în ordine?

Nici un răspuns. Tina se întoarse intrigată și în acea clipă își dădu seama că întru totul absorbită în aranjamentele sale, Katie tremura din tot corpul.

– Ce ți s-a întâmplat? o întrebă cu amabilitate.

Katie înălță capul. Fața îi era acoperită de lacrimi.

– Oh! domnișoară Morgan! S-a petrecut ceva îngrozitor cu internul profesorului Prosser.

Obrajii i se îmbujorară și ochii îi fură din nou înecați de plâns.

– Doctor Rodney? exclamă Tina, uimită. Dar este o femeie adorabilă!

– Nu, nu ea, suspină Katie. Cu cel nou. Este un tip infect.

Am fost obligată să-l sun la ora două și jumătate dimineața din cauza domnului Wallace și a fost odios...

– Povestește-mi.

Tina era gânditoare. Nu auzise niciodată spunându-se că un medic se putuse supăra pentru că i se ceruse să vină la căpătâiul unui bolnav! Cu atât mai mult cu cât domnul Wallace de-abia fusese operat de prostată și necesitase o mare atenție.

– Domnul Wallace nu reușea să adoarmă, începu să explice Katie, cu vocea tremurând. Îi dădusem totuși sedativul la ora douăzeci și două, dar la ora două dimineața era treaz încă și nu înceta să se plângă. Așa că i-am telefonat internului...

"Oh, nu!" se gândi Tina, dar fără să lase să se vadă nimic, o îndemnă pe Katie să continue.

– Voiam să-i schimb somniferul domnului Wallace, încheie Katie, smiorcăindu-se îngrozitor.

– Ce a spus?

– M-a insultat, m-a tratat drept o mică prostănacă ineficientă. Pe scurt, m-a sfătuit să-i dau o ceașcă de ceai și a declarat că va fi timp destul să modifice prescripțiile în această dimineață.

– Toate acestea nu sunt foarte grave, remarcă Tina cu ușurare.

– Până acum, nu. Dar s-a deplasat totuși să vadă bolnavul.

Între timp, domnul Wallace adormise profund și sforăia ca un miner.

– Și acest doctor Nu-Știu-Cum, ți-a făcut observații nepoliticoase, așa este?

– Mai rău, răspunse Katie mușcându-și buza. A intrat ca o furie în biroul lui Sally Price, unde mă aflam și mi-a aruncat în față o serie de lucruri neplăcute: nu aveam nici o considerație pentru medici, nu-mi cunoșteam meseria, etc. Pentru a termina, a adăugat că dacă mai îndrăznesc să-l trezesc în plină noapte pentru altceva decât un stop cardiac, se va ocupa personal să arunce un flacon de sodiu pe mica mea uniformă impecabilă.

Tina nu-și putu stăpâni un zâmbet.

– Totuși, el este cel care a luat hotărârea să se deplaseze. Nu l-a obligat nimeni. Așa că nu văd ce-ți reproșezi.

– Dar a fost atât de îngrozitor! Îmi fac multe griji pentru pacienți, cu siguranță prea multe. Știu că somnul este necesar când nu te simți bine. Mama este grav bolnavă, trebuie să mă ocup de ea și să-mi iau diploma la sfârșitul anului. Am încercat să fac ce puteam mai bine, dar îmi este greu să dau înapoi la suferința oamenilor.

Tina o luă cu afecțiune pe Katie de umăr.

– Nu te sinchisi de asta. Dacă-l văd pe acest doctor... Care este numele său?

– Bayne.

– Ei bine, îi voi explica.

– Adevărat, domnișoară Morgan? Vă sunt foarte recunoscătoare.

– Haide, Katie, uită asta! Îi aud pe ceilalți care sosesc. Șterge-ți lacrimile și zâmbește frumos.

***

Exact la ora zece și jumătate, Tina avu în sfârșit ocazia să-l întâlnească pe teribilul doctor Bayne. Telefonul sună când un bărbat suplu, îmbrăcat cu o bluză albă, intră în birou. N-avu timp decât să-i arunce o scurtă privire înainte de a ridica receptorul.

– Infirmiera Morgan la telefon.

Recunoscu imediat vocea cu intonații melodioase a profesorului Prosser.

– Bună ziua, domnișoară. Mi-ar trebui un pat pentru cineva care suferă de ulcer gastric, numele său este Dalby. Este oare posibil?

– Da, profesore, răspunse Tina, după ce aruncă o privire pe tablou.

– Perfect. Vreți să-l informați despre asta pe doctorul Bayne când va sosi?

Să treacă să mă vadă imediat ce va consulta bolnavul.

Profesorul închise și Tina se întoarse spre silueta înaltă a necunoscutului care aștepta în fața ei.

– Vă rog să mă scuzați, spuse politicos. Presupun că sunteți doctorul Bayne? Profesorul dorește să stea de vorbă cu dumneavoastră îndată ce-l veți examina pe un anume domn Dalby; va sosi dintr-o clipă în alta.

Bărbatul avea un chip frumos, cu trăsături ferme, bine conturate, care atrăgeau imediat privirea, o piele mată, părul brunet și ochii cenușii, pătrunzători.

O măsură o clipă, apoi o întrebă cu o ușoară iritare în voce:

– Era chiar profesorul Prosser pe fir?

Tina făcu un semn afirmativ din cap.

– Și de ce naiba nu mi l-ați dat? exclamă arogant.

Surprinsă de asprimea tonului, Tinei îi trebuiră câteva secunde să răspundă.

– A închis imediat, replică prefăcându-se calmă.

Doctorul îi aruncă o lungă privire ca gheața, care, împotriva voinței sale, o făcu să roșească, apoi se întoarse și ieși fără să spună o vorbă.

Tina îl urmă în mod reflex. Era normal să-l însoțească pe medic la consultațiile de dimineață, dar acest mod ciudat de a lua contact o derutase atât de mult, încât nici măcar nu se gândi să-l întrebe dacă deocamdată avea nevoie de ea.

Doctorul Bayne intră în prima cameră, răsfoindu-și dosarele.

– Bună ziua, doamnă Kibbs, exclamă Tina, din spatele lui. Iată-l pe doctorul Bayne.

Acesta din urmă o opri cu un gest.

– N-am nevoie de dumneavoastră, domnișoară. Vă mulțumesc.

– Îmi pare rău, doctore, dar în regulament scrie că în timpul examenelor medicale, doctorul trebuie să fie întotdeauna secondat de infirmiera de serviciu.

– Deocamdată, nu doresc s-o examinez pe doamna Kibbs. Doar să-i pun câteva întrebări, replică medicul cu iritare. Sunteți liberă.

Jignită, Tina făcu stânga-mprejur, în timp ce doamna Kibbs îi adresă un scurt semn prietenesc din cap.

– Înainte să plec, aveți oare nevoie de ceva, doctore?

Ochii cenușii se opriră asupra ei.

– La ce vă gândiți exact?

– Tensiometrul, foaia sa de temperatură? îi sugeră Tina cu o ușoară ridicare din umeri.

– Cred că mă pot descurca singur, cel puțin sper, se corectă doctorul cu un zâmbet încântător adresat Tinei, complet năucită de brusca sa schimbare de atitudine. Iar dacă mă hotărăsc s-o examinez, vă voi aduce asta la cunoștință, promit.

Tina se îndepărtă, uluită. Acest doctor Bayne era un personaj uimitor! Oare cum se putea arăta atât de rece și atât de prietenos în același timp? În orice caz, contrasta puternic cu toți medicii din serviciu, care afișau întotdeauna o dispoziție constantă în orice împrejurări.

Tina se pregătea să facă paturile cu o colegă, când pacientul profesorului Prosser sosi pe o brancardă dusă de doi brancardieri. Îl instalară pe patul care-i fusese rezervat.

– Domnul Dalby? murmură infirmiera, aplecându-se ușor spre el.

Acesta deschise un ochi. Era un bărbat de aproximativ cincizeci de ani, dar suferința și boala îi marcaseră teribil trăsăturile. Era îngrozitor de palid și pielea jilavă inspira milă. Tina îi luă pulsul, care era extrem de slab, apoi tensiunea, străduindu-se să-și ascundă îngrijorarea: starea domnului Dalby nu era înfloritoare!

De-abia termină de notat cu grijă toate datele în fișa sa când doctorul Bayne intră în cameră. Își conduse interogatoriul cu rapiditate și precizie. Degetele sale palpau cu iscusință abdomenul domnului Dalby, în timp ce-i punea întrebări cu o voce calmă și sigură. Apoi se ridică hotărât, în timp ce domnul Dalby îl urmărea cu teamă.

– Ei bine, doctore?

– Trebuie să fiți operat imediat, domnule Dalby. Peretele gastric a fost perforat.

Domnul Dalby dădu din cap.

– Credeți că voi scăpa?

– Fără nici o îndoială, îl asigură Charles Bayne. Să nu aveți nici o teamă, este o intervenție absolut banală, dar nu trebuie pierdut nici un minut. Ați mâncat de dimineață?

– Nu.

– Nici măcar un ceai sau o cafea?

– Absolut nimic doctore, îmi era prea rău.

– În acest caz, vă vom lua în sala de operație în aproximativ douăzeci de minute. Curaj, totul se va desfășura foarte bine.

Domnul Dalby închise ochii și făcu un mic semn recunoscător din cap. Tina începu imediat să-și facă datoria de a pregăti bolnavul. Îi atașă la încheietura mâinii o bandeletă de identificare, purtând numele și data sa de naștere. Apoi îl dezbrăcă, îl îmbrăcă din nou cu bluza regulamentară și îi acoperi părul cu o bonetă din cauciuc, după ce se asigură că el își scosese ceasul.

Tina se întoarse în birou pentru a pune la loc sigur lucrurile personale ale domnului Dalby și-l găsi acolo pe doctorul Bayne, care stătea de vorbă cu soția bolnavului.

– Trebuie operat de urgență, doamnă. Îmi pare rău, dar nu există altă soluție.

– Perfect, doctore. Vi-l încredințez, spuse doamna Dalby cu un zâmbet amabil și timid.

– Puteți rămâne puțin timp cu soțul dumneavoastră, înainte de anestezie, îi sugeră Tina. Nu vă faceți griji, doamnă, adăugă precedând-o pe culoar: este pe mâini bune.

– Mulțumesc, domnișoară, răspunse doamna Dalby, cu ochii plini de lacrimi. Sunteți adorabilă.

La întoarcere, Tina îl găsi pe Charles Bayne adâncit în studiul dosarului domnului Dalby. Nu păru să-i observe prezența.

– Vă cer iertare, doctore...

Acesta ridică ochii cu un aer exasperat.

De data aceasta, Tina refuză să se lase impresionată.

– Oare este necesar să pun perfuzie sau să-i fac intubație pacientului înainte de intervenție?

– Vom vedea asta în sala de operație. Ocupați-vă mai degrabă să-l dezbrăcați și să-l pregătiți.

– S-a făcut, doctore.

– Adevărat?

Păru plăcut surprins.

– Și vă gândiți la oarecare premedicație, doctore?

Cu un imperceptibil zâmbet pe buze, acesta scrise o rețetă și i-o întinse.

– Mulțumesc, doctore. Oh! Apropo, aș putea să vă vorbesc două minute? îl întrebă politicoasă. Este vorba despre telefonul care vi l-a dat în plină noapte tânăra stagiară de gardă, domnișoara Grant...

Doctorul Bayne își ațintți calm privirea ochilor cenușii asupra ei.

– Da, proasta aceea a sunat pe la ora trei dimineața.

– Este o părere nedreaptă, doctore. Katie Grant este departe de a fi o proastă. Este pur și simplu o elevă deosebit de îngrijorată, care...

Doctorul o întrerupse cu răceală.

– Ascultați, domnișoară, voi fi încântat să discut cu dumneavoastră despre psihologia personalului din spital în afara orelor de muncă. Deocamdată sunt preocupat mai ales de cazul domnului Dalby, care trebuie să fie operat în câteva minute. Vă propun așadar, să lăsăm această interesantă discuție pe mai târziu.

Tina își simți obrajii devenind stacojii. S-ar fi ascuns cu plăcere la zece picioare sub pământ. Avea perfectă dreptate! Oare cum putuse fi atât de proastă să atace un asemenea subiect într-o clipă atât de nepotrivită? Acest doctor Bayne, cu privirea de gheață și zâmbet irezistibil, o tulburase probabil în mod ciudat, deoarece nu făcea de obicei asemenea gafe.

– Vă rog să mă iertați, bâigui, înainte de a dispărea.

Douăzeci de minute mai târziu, însoțindu-l pe domnul Dalby întins pe o brancardă, Tina își regăsise sângele-rece. În fața ușii de la sala de operație, încălță încălțămintea albă de cauciuc regulamentară, apoi strânse cu amabilitate brațul domnului Dalby.

– Am ajuns. Vă veți trezi curând, scăpat de orice durere.

– Mulțumesc, domnișoară, murmură acesta cu un zâmbet jalnic.

Doctorul Bayne, îmbrăcat cu bluza de chirurg, își spăla metodic mâinile aplecat peste chiuvetă, în timp ce discuta cu profesorul Prosser.

– Veți adormi imediat, domnule Dalby, murmură Tina, văzând apropiindu-se anestezistul.

Sarah era de asemenea acolo. Veni să verifice pulsul pacientului.

– Ce crezi despre noul intern? murmură la urechea Tinei, după ce-și îndeplini sarcina.

– Nu mare lucru. Puțin cam rău, nu?

Sarah păru surprinsă.

– Ah da? Eu îl găsesc incredibil de seducător. În tot cazul, este foarte tare; cazul apendicitei de noaptea trecută a fost dificil și s-a descurcat remarcabil. Are o soție superbă; o splendidă roșcată. Ai văzut-o?

Anestezistul îi făcu semn lui Sarah și Tina ieși fără să aibă timp să-i răspundă.

"Incredibil de seducător"; aceste cuvinte răsunau în mintea Tinei în timp ce-și punea pantofii de oraș. "Oricum, nu este genul meu", se surprinse gândind străbătând sala Merton, plină de mirosul cald de mâncare gata să fie servită. "Este mult prea irascibil".

Dar de ce oare ochii cenușii pătrunzători ai doctorului Bayne și zâmbetul care ar fi făcut să se topească și un aisberg o urmăreau astfel?

Bărbatul acesta avea darul de a da totul peste cap. "Mă voi obișnui cu asta, își spuse Tina. Pentru că trebuie să lucrăm împreună, este important să rămân calmă, eficientă și indiferentă".

Capitolul 2

Tina se simți ușurată când văzu că pendula din serviciu arăta ora șaisprezece. Avusese o zi grea și perspectiva unei seri de destindere era absolut îmbucurătoare. Keith, prietenul lui Mandy, era un băiat simpatic, cât despre Alan... Tina oftă, preferând ca de obicei să amâne problema pe mai târziu.

Din fericire, de dimineață nu-l mai văzuse pe doctorul Bayne și în consecință se putuse concentra asupra muncii sale. Profesorul Prosser și internul său nu ieșiseră din sala de operație.

Tina lăsă să-i scape un oftat. Își reproșa aceesele de proastă dispoziție față de noul chirurg. Gândindu-se cu obiectivitate, iritabilitatea doctorului Bayne se explica probabil prin lipsa sa de somn. Ar fi trebuit s-o facă pe Katie

Grant să înțeleagă acest lucru. În orice caz, nu dorea să-i pledeze din nou cauza!

Străbătând coridorul în direcția vestiarelor. Tina aruncă o privire distrată printr-o fereastră care dădea spre parcaj și observă cu surprindere un automobil sport decapotabil, care tocmai se strecura pe unul din locurile rezervate medicilor. Mașina se opri, apoi o roșcată cu picioare lungi ieși grațios din vehicul. Rămase o clipă nesigură, privi în jurul ei și se îndreptă spre ghereta paznicului Bill.

Acesta din urmă îi veni în întâmpinare. Roșcata spuse ceva, arătând mașina cu degetul și Bill păru să încuviințeze. Se întoarse liniștit la postul său, în timp ce tânăra femeie o luă în direcția apartamentelor de serviciu ale spitalului.

Tina ridică din umeri: așadar, astfel arată doamna Bayne! Cu siguranță, chirurgul avea foarte mult bun-gust. Părea să aibă douăzeci și patru de ani, era splendid făcută, iar părul strălucitor îi flutura liber pe umeri. Tina nu se putu stăpâni s-o examineze mai amănunțit. Purta cizme cu tocuri înalte foarte elegante și evident foarte scumpe, pantaloni din catifea reiată și se apăra de vântul înghețat de februarie, înfofolită într-o jachetă de blană de ultima modă. Împinse ușa vestibulului pavat cu dale și dispăru.

Tina își continuă drumul, cu inima în mod inexplicabil grea. Evident, ziua de lucru fusese istovitoare, dar de ce oare se simțea atât de obosită?

Se reconfortă la gândul unei băi lungi și calde pe care o va face la întoarcere.

Ajunse curând în fața casei în stil victorian la al cărui ultim etaj ocupa un apartament confortabil cu Mandy și cu Sarah. Dedesubt, locuia o familie hindusă și mirosul îmbietor al unei mâncări indiene rafinate plutea pe scară.

Dumnezeule! Uitase să cumpere ouă! Își privi ceasul: ora șaptesprezece și douăzeci. Grăbindu-se, va putea ajunge la băcănia din colț care închidea la și jumătate.

– Bună ziua, doamnă Patel, spuse Tina vecinei sale care ieșea în acea clipă. Am impresia că ați pregătit un curry pentru diseară.

Doamna Patel vorbea destul de prost englezește și se exprima cu o prudentă economie.

– Nu curry. Am făcut una din mâncărurile mele preferate, rogan josh.

– Nu știu ce este, dar miroase teribil de bine.

– Vă voi da rețeta, dacă doriți.

– Oh, da! exclamă Tina cu un zâmbet încântat. Mi-ar plăcea grozav să-l încerc. Iertați-mă, doamnă Patel, dar am întârziat foarte mult.

Tina alergă până la magazin și luă un coș. Alese o duzină de ouă mari, o pâine rotundă de țară și se pregătea să ia niște biscuiți, când observă cu groază că Charles Bayne se afla în picioare în fața raionului de biscuiți, sub braț cu o sticlă

înfășurată în hârtie foarte fină. Înainte de a fi putut da înapoi, acesta se întoarse și o văzu.

O măsură o clipă, surprins.

– Să fie oare Ioana d'Arc a noastră, de la Merton? exclamă cu maliţiozitate.

Nu v-am recunoscut imediat fără armură.

– Bună seara, doctore Bayne, răspunse Tina mai degrabă tăios, ignorând intenționat gluma.

Acesta o cerceta din cap până în picioare cu enigmaticii ochi cenușii, apoi se îndreptă spre casă, plăti și ieși fără să adauge nimic.

– Oare cine este, domnișoară Morgan? întrebă patronul cu curiozitate. Este prima dată când îl văd pe acest domn.

– Este noul intern al profesorului Prosser, îi explică Tina neîntârziat.

– Pare simpatic.

– Încă nu-l cunosc bine. Aveți oare o pungă de hârtie? adăugă ea, pentru a întrerupe conversația.

Ieșind, inima începu să-i bată să-i spargă pieptul. Charles Bayne o aștepta, plantat chiar în mijlocul trotuarului. Văzând-o apropiindu-se, îi zâmbi cu căldură și o urmări îndeaproape, fără să ezite. Tina se încordă imediat și consideră inutil să se încurce cu înfloriturі mondene.

– Oare ce pot face pentru dumneavoastră, doctore Bayne? îl întrebă cu răceală.

– Totul s-a petrecut bine în această după-amiază pentru domnul Delby?

– Foarte bine, mormăi Tina. Altfel v-aș fi informat, nu-i așa?

Nu se putuse împiedica să spună aceste ultime cuvinte pe un ton ridicol de înțepat, dar își regretă asprimea și căută imediat să se corecteze:

– Îmi pare rău că v-am deranjat într-o clipă atât de nepotrivită. Povestea Katiei Grant putea, într-adevăr să aștepte.

– Nu face nimic. De altfel, am apreciat să vă văd sărind în ajutorul stagiarelor care sunt în responsabilitatea dumneavoastră.

– Nimic mai normal. De altfel, Katie trece printr-o perioadă foarte grea și...

Doctorul se opri brusc și se întoarse spre ea.

– Viața personală a infirmierelor nu mă privește. Când am sosit la spital, domnul Wallace dormea profund. Nimic nu justifica acel telefon. Vei recunoaște că în profesiunea noastră trebuie să facem față la suficiente probleme obiective pentru a nu avea în plus spaimele stupide ale unui personal incompetent.

– Cu siguranță, replică Tina cu voce calmă. Dar era oare necesar să fiți atât de brutal cu ea? Nu căuta decât să-și facă în mod conștiincios munca.

Doctorul Bayne își aținti asupra sa ochii cenușii, care căpătaseră o duritate de oțel:

– Domnișoară, dacă ați fi operat până la ora unu și treizeci dimineața și dacă ați fi reușit în sfârșit să adormiți pe la ora două, ați fi avut o reacție rezonabilă văzându-vă trezită în zori pentru un fleac? Permiteți-mi să mă îndoiesc.

– Aș fi încercat să fiu înțelegătoare. Katie Grant nu se gândea decât la binele pacientului.

– Și nu al doctorului!

– Firește. Rolul său este de a răspunde îngrijorărilor infirmierelor.

– Văd că mila nu este calitatea dominantă a inflexibilei noastre Ioana d'Arc.

Tina deveni roșie de furie.

– Îmi rezerv mila pentru bolnavi. Medicii nu au nevoie de infirmiere pentru a-i compătimi. Altele trebuie să se ocupe de asta, cu siguranță mult mai bine.

– Ah da? Cine anume?

– De exemplu, soțiile lor, exclamă Tina cu un aer indiferent.

Doctorul păru descumpănit.

– Soția mea? Ah, înțeleg, reluă cu un aer amuzat. Cancanurile circulă repede; imposibil să scapi de ele, nu-i așa? Oh! dar toate acestea nu sunt cu adevărat grave. Totul se datorează lipsei mele cronice de somn.

Oare vreți să mă scuzați față de această tânără fată?

– O veți face?

– Aș putea să mă gândesc la acest lucru.

Ochii de gheață ai lui Charles Bayne se încălziseră brusc de o irezistibilă strengărie. "Cât de schimbător este acest bărbat", se gândi Tina.

– Presupun că asta ar ajuta-o. Este foarte îngrijorată pentru mama sa și...

– Înțeleg, dar să lăsăm asta. Ce faceți diseară?

Tina clipi din pleoape.

– Poftim?

– V-am întrebat dacă aveți un program pentru seară?

Un singur gând îi trecu prin minte: "Are o soție și are tupeul să caute să obțină o întâlnire!"

– Îmi pare rău, doctore Bayne, îi replică aspru, dar nu ies niciodată cu bărbați căsătoriți.

Umbra unui zâmbet ridică puțin colțul frumoaselor buze ale lui Charles Bayne.

– Foarte înțelept din partea dumneavoastră, dar... realmente nu căutam să vă abat de la o linie de conduită atât de rezonabilă. Întrebarea mea nu era motivată decât de curiozitate. De-abia m-am instalat în acest oraș și nu-i cunosc încă bine resursele. Poate m-ați putea ajuta.

Tina, în același timp furioasă și jignită, nu mai știa deloc ce să creadă. De-a ce se juca oare? Sau ea era cea care nu mai

înțelegea nimic? Nu mai avea decât o dorință: să fie în sfârșit singură. Din fericire, ajunsese în fața ușii sale. Într-un minut va scăpa în sfârșit de acest bărbat căruia, aparent, îi făcea plăcere s-o pună în încurcătură.

Deasupra lor se deschise o fereastră și în cadrul ei apăru Mandy:

– Tina? Te-ai gândit să aduci ouă?

Tina încuviință din cap și Mandy dispăru după ce-i făcu veselă un mic semn cu mâna.

– Așadar, Ioana d'Arc are un prenume... și foarte feminin, pe deasupra! "Tina" este fermecător. Mi-aș fi imaginat ceva mai războinic, "Brunchilde", de exemplu... Acum știu cum să vă numesc; doar că va trebui să fie reciproc, reluă el încet.

– Dumneavoastră sunteți doctorul Bayne, spuse Tina cu prefăcută nepăsare.

– Charles Bayne, o corectă acesta cu irezistibilul său zâmbet.

Apoi plecă.

***

Keith sosise deja când Tina intră în apartament. Stătea alături de Mandy pe sofa și priveau amândoi la televizor.

– Cine era tipul superb cu care vorbeai, Tina? întrebă Mandy.

– Noul intern al profesorului Prosser. Superb, poate, dar căsătorit și în nici un caz amabil.

Tina își lăsă proviziile în bucătărie, luă tranzistorul și se duse imediat să dea drumul la apă în baie. În apa caldă, cu miresme parfumate, se putu în sfârșit relaxa. Nu mai lipsea decât puțină muzică. Deschise radioul și fu imediat fermecată de o voce caldă, feminină, joasă și vibrantă, care cânta cu accente teribil de emoționante: "Nimeni nu mă va vindeca vreodată de dragoste, această boală incurabilă". Era o atmosferă ciudat de obsedantă, care o cufundă într-o melancolie inexprimabilă.

– Tina! Grăbește-te. Tocmai a venit Alan și murim toți de foame.

– Gata! Imediat.

După ce-și uscă rapid părul, îmbrăcă niște blugi și un pulover alb foarte simplu. Din fericire, nu era obligată să se îmbrace pentru Alan.

Dar va trebui totuși să se hotărască să clarifice situația dintre ei. Cu siguranță, nu va fi ușor să pună punctul pe I, poate inutil, dar în orice caz mai cinstit... Oare cum să-l înștiințeze să nu ia relația lor drept altceva decât ceea ce era, adică o călduroasă prietenie? Dacă din partea ei nu exista nici o ambiguitate, poate nu era același lucru pentru el.

Oftă și ieși din baia aburită pentru a se duce în bucătărie, unde Mandy se agita deja. Pe masă trona o sticlă de vin, cu siguranță adusă de Alan.

Cina fu foarte reușită și foarte destinsă. Omleta cu usturoi și plante aromate fu apreciată de toți.

– Știi, Alan, îi mărturisi Tina, a fost gata să-ți telefonez pentru a contramanda. Am avut o zi teribilă astăzi. Mă temeam să nu fiu o companie foarte puțin plăcută.

– Nu trebuia să eziți, Tina. Sunt lucruri pe care le pot înțelege perfect.

Dragul de Alan! I se putea spune orice. În seara aceasta era extrem de seducător și pentru a nu știu câta dată Tina se întreba de ce oare nu reacționase mai prompt la farmecul său. În schimb, îl găsise imediat simpatic și ieșiseră foarte des împreună, la cinema, la teatru, sau la restaurant. Deși Alan nu-și ascundea dorința de a se căsători și de a-și întemeia un cămin, părea că se mulțumește cu prietenia sa. Dacă avea alte ambiții față de ea, nu știa.

– Ar trebui să mă gândesc serios să te cer în căsătorie, îi spuse brusc Keith lui Mandy, în timp ce beau cafeaua în salon. Nu lași să-ți scape o femeie ca tine, care gătește atât de bine. Nu ești de părerea mea, Alan?

– Mai degrabă ei ar trebui să-i pui întrebarea.

Mandy, care era așezată la picioarele lui Keith, sări în picioare.

– Ei bine, ce crezi Mandy? Fii atentă, avem martori! adăugă Keith făcând strengărește cu ochiul în direcția Tinei și a lui Alan.

– În regulă! Să ne dăm întâlnire și mă vei vedea sosind într-o superbă rochie albă, răspunse Mandy râzând, cu ochii strălucind de bucurie.

– Perfect: aprilie?

– Asta va depinde de concediul meu. La biserică, sau la primărie?

– La biserică, bineînțeles. Vreau o ceremonie somptuoasă.

Ochii îi deveniră brusc serioși.

– Mandy, nu glumesc. Vrei să te căsătorești cu mine?

Tina își ținu respirația. S-ar fi putut auzi musca zburând. Mandy stătea în fața lui Keith.

– Adevărat?

– Da. Este mult timp de când voiam să-ți vorbesc despre asta și, în mod ciudat, mi s-a părut mai ușor în fața prietenilor noștri...

Mandy se prinse de gâtul lui Keith cu un strigăt de bucurie.

– Este adevărat, Keith? Este adevărat?

În loc de răspuns, acesta o îmbrățișă cu tandrețe și o sărută pe buze.

– Ne logodim mâine, de acord? Cumpăr un inel, anunț familia și tot restul... Dacă accepți, adăugă cu o bruscă timiditate.

– Oh da, Keith. Sunt atât de fericită.

Mandy i se așeză pe genunchi și își puse capul pe umărul său, incapabilă să spună mai mult.

– Vino, Tina, murmură Alan. Să mergem să spălăm vasele și să lăsăm pe acești doi porumbei să gângurească în voie.

– Oare cine îndrăznește să vorbească de vase într-o asemenea zi? exclamă Mandy. Să dărbătorim asta.

– Cum să nu! întări Keith, strângând-o pe Mandy lângă el. Vă propun să mergem să bem un pahar la King. Ce spuneți?

– Genial, strigară toți în cor.

King era un bar frecventat mai ales de personalul din spital. Era un loc confortabil, unde ambianța era plăcută și veselă, deoarece un grup mic de infirmiere – care aveau nivelul de muzicieni profesioniști – venea deseori să animeze serile. În schimb, patronul le oferea consumația.

Când cei patru tineri intrară la King, orchestra tocmai se pregătea să cânte și era multă lume. Cu toate acestea găsiră o masă liberă și Keith se strecură până la bar, pentru a comanda băuturi. La întoarcerea sa, ciocniră în sănătatea și pentru fericirea viitorului cuplu.

– Te simți bine? murmură Tina la urechea lui Alan; pari foarte trist în seara aceasta.

– Foarte bine, te asigur, răspunse acesta cu un zâmbet jalnic.

– Haide, Alan. Povestește-mi. Ce te frământă?

– Nu știu, Tina, oftă tânărul bărbat. Uneori totul pare atât de fără rost.

– Toți trecem prin acest gen de stare. Dar vrei să știi ce cred eu? Ei bine, ar trebui să te căsătorești. Ai nevoie să ai lângă tine pe cineva care să te iubească.

Alan dădu din cap, tăcut.

– Și vezi bine, continuă Tina, adunându-și tot curajul, că între noi nu este nimic de acest gen, nu-i așa?

Tânărul bărbat înălță capul și o privi drept în ochi.

– Dacă ți-aș cere, te-ai căsători cu mine, Tina?

– Nu, Alan. Îmi placi foarte mult, dar îți dai seama că între noi doi nu este dragoste, nici din partea ta, nici din a mea.

– Cu siguranță, recunoscu Alan cu tristețe. Ce păcat! Viața este prost făcută. Amândoi, am fi putut face o echipă frumoasă...

– Poate, dar căsătoria este cu totul altceva. Crezi oare că ar trebui să încetăm să ne vedem?

Părea atât de vrednic de milă, încât Tina îl luă de mână cu tandrețe, îndemnată de un generos elan prietenesc.

– Oare asta îți dorești, Tina?

– În nici un caz, doar dacă nu te face nefericit. Suntem amândoi liberi și voi fi încântată să te văd găsind în sfârșit fericirea pe care o meriți.

– Crezi că asta se va întâmpla într-o zi?

– Bineînțeles! Sunt convinsă.

Orchestra încetă să cânte și Tina se alătură aplauzelor. Aruncând o privire distrată în jurul sălii, avu un șoc teribil: Charles Bayne era acolo, în compania soției sale, instalat la o masă la stânga lor. Fusese atât de prinsă de conversația cu Alan, încât nici măcar nu-i văzuse intrând! Doctorul o privea cu insistență cu acei ochi cenușii, de neînțeles. Oare de cât timp era acolo?

Roșind, Tina întoarse capul, dar nu se putu stăpâni să-i arunce o privire pe furiș, câteva clipe mai târziu. Charles Bayne tocmai îi șoptea ceva la ureche însoțitoarei sale, care îl asculta zâmbind. De aproape, era și mai frumoasă decât de la distanță.

Tina își plecă repede ochii, dar Mandy avusese timp să-i urmărească privirea.

– Este tipul de care vorbeai mai devreme, nu-i așa?

– Fii discretă, te rog, murmură Tina cu disperare. Sper că orchestra ne va mai cânta ceva, adăugă, incapabilă să-și controleze nervozitatea.

Brusc, îl văzu pe doctorul Bayne ridicându-se. Oare va veni spre ea? Nu; se îndrepta spre bar, cu siguranță pentru a comanda consumația. Tânăra sa soție avea un aer ciudat de trist și Tina se surprinse gândindu-se că dacă ar fi fost iubită de un bărbat atât de seducător, ar fi fost mereu strălucitoare de fericire.

"Ești nebună! își spuse, mânioasă.

Oare ce ți se întâmplă, sărmană fată?"

Charles Bayne se întoarse cu două halbe de bere în mână și, spre uimirea Tinei, se opri la masa sa.

– Bună seara, domnișoară Brunchilde! spuse înclinându-se spre ea. De ce mi-ați ascuns că aveați program în seara aceasta?

– Dar... bâigui Tina, roșie de mânie.

De furie, rămase fără grai și se mulțumi să-i arunce o privire indignată. Oare cum îndrăznea să revină atât de nepoliticos asupra acelei penibile neînțelegeri despre care ea persista să creadă că nu era răspunzătoare? Doctorul îi adresă un scurt semn ironic din cap și se întoarse lângă soția sa.

– Chiar ți-a propus să ieși cu el? întrebă Mandy foarte interesată.

– Acest punct rămâne destul de confuz. Nu este mai puțin adevărat că am declarat că nu ies niciodată cu bărbați căsătoriți.

– Are o soție?

– Da. Superba roșcată care este așezată lângă el.

În acea clipă, Charles Bayne ridică paharul ca pentru a toasta în sănătatea Tinei, adresându-i unul din irezistibelele sale zâmbete.

– Este ciudat, remarcă Mandy. Am impresia că am văzut-o deja pe această fată undeva.

– Cine sunt? întrebă Alan curios.

Mandy începu să-i explice în mod firesc, când spre surpriza generală, Rod Simon, chitaristul grupului, se apropie de microfon, pentru a face un anunț public.

– Doamnelor și domnilor, vă cer o secundă de atenție.

Se auzi "sst"! aproape de peste tot, apoi liniștea fu curând generală.

– Suntem bucuroși, reluă Rod, să avem în seara aceasta aici pe cineva care este una dintre vedetele afirmate ale muzicii pop și pe care o vom putea admira mâine în "Frumoasa din pădurea adormită" la Royal Theatre din Norchester.

În însoți declarația cu un gest larg din mână și toți ochii se ațintiră curând... asupra soției lui Charles Bayne! Complet îmbujorată, aceasta se ridică, salută timid, apoi se așeză imediat.

– Oh nu! În nici un caz! o dojeni cu amabilitate Rod Simon și sala întreagă începu să râdă. Nu veți scăpa așa! Acceptați să ne faceți onoarea unui cântec, Beth?

Foarte agitată, Mandy o prinse pe Tina de braț.

– Vezi? Ți-am spus. Știam că o cunosc. Beth Garland! Oh! Tina, este genială. Numai să accepte!

Oamenii începură toți să aplude, scandând numele cântăreței. Beth se îndreptă spre orchestră, schimbă câteva cuvinte cu muzicienii, apoi se întoarse cu fața spre public, îmbujorată de plăcere.

– Mi-ar plăcea să vă interpretez ultimul meu cântec, cu titlul: "Dragostea, această boală incurabilă".

S-ar fi putut auzi musca zburând și brusc, vocea lui Beth Garland se ridică asemenea unui plâns chinuitor survenit din adâncul unei inimi rănite. Tina recunoscu cântecul care o fermecase când îl ascultase la radio, făcând baie.

Asculta fascinată. Aruncă o privire spre Charles Bayne care își privea soția cu evidentă mândrie, dar întoarse brusc capul spre Tina și își adâncii ochii în ai săi cu o forță năvalnică, aproape insuportabilă. Aceasta lăsă pleoapele în jos, pradă unei tulburări de nedescris.

Când ridică privirea, atenția i se îndreptă asupra lui Alan, care părea întru totul captivat de Beth. S-ar fi spus că era hipnotizat. "Bietul Alan", gândi Tina cu compătimire.

Cântecul se încheie pe o notă înaltă și sfâșietoare. Domni liniștea, apoi sala izbucni în apluze. Beth Garland zâmbi, se înclină și se întoarse să se așeze lângă Charles Bayne. Muzicienii o ovaționară, vizibil emoționați de a fi putut acompania o cântăreață profesionistă de o asemenea calitate.

Apoi începură o bucată de jaz și barul își regăsi atmosfera obișnuită. Mandy cu greu își putea stăpâni agitația.

– Este într-adevăr super, nu? Ce sală fabuloasă, Keith!

Tina se întoarse spre Alan care, vrăjit, nu spusese încă nici o vorbă.

– Are o voce minunată, nu?

Înainte ca el să poată răspunde, Mandy o ciupi de coaste pe Tina.

– Privește, pleacă!

Charles și Beth erau deja lângă ușă. Beth făcu un ultim semn scurt și prietenesc orchestrei, apoi dispărură.

Tina rămase cu ochii ațintiți asupra ușii, cu o ciudată strângere de inimă.

Capitolul 3

La ora șapte dimineața, Mandy veni s-o trezească pe Tina, aducându-i o ceașcă de ceai.

– În picioare, Tina! strigă cu bucurie, trăgând draperiile.

– Ce tot îndrugi? bombăni Tina.

Desigur, Mandy avea un aer de bună dispoziție cu obrajii ei proaspeți și roz, dar Tina ar fi preferat să doarmă o oră sau două în plus.

– Vei întârzia.

– În nici un caz. În dimineața asta nu lucrez.

– Oh! exclamă Mandy cu un aer întristat, pe care nu-l putu păstra foarte mult timp. Iartă-mă, Tina, sunt atât de agitată în dimineața aceasta. Îți imaginezi oare? Keith m-a cerut în căsătorie! Am impresia că plutesc!

– Sunt foarte fericită pentru voi doi.

– Apropo, este un articol despre Beth Garland în ziarul local de astăzi.

I-l întinse Tinei, apoi ieși fredonând.

Auzind numele de Beth, Tina simți din nou acea ușoară strângere de inimă, inexplicabilă, pe care nu știa dacă trebuia s-o atribuie cântecului sau altui lucru. Fotografia sa în alb și negru, fără să redea strălucirea vie a părului ca flacăra, nu-i trăda totuși frumusețea. "Norchester are norocul de a primi pentru șase săptămâni la Royal Theatre pe încântătoarea cântăreață Beth Garland, care și-a făcut apariția ca un meteorit luminos pe cerul starurilor noastre. Va deține rolul principal în comedia muzicală "Frumoasa din pădurea adormită", avându-i ca perteneri...Tina sări distribuția și se opri la aceste cuvinte: "Căsătorită la douăzeci și unu de ani, Beth Garland a cunoscut imediat un succes fulgerător în lumea muzicii". Nici un alt detaliu personal, ci o listă a precedentelor succese.

Tina împături ziarul. Așadar, era adevărat. Beth era într-adevăr căsătorită! Oricum, toate acestea n-o priveau. Evident, Beth și Charles se adorau și totul era cât se poate de bine.

Își îmbrăcă halatul și, adormită încă, se duse în bucătărie.

– Pentru a mă ierta că te-am trezit, ți-am pregătit bacon, ouă și pâine prăjită, spuse Mandy. Ai citit articolul? Găsesc uimitor ca un chirurg să ia de soție pe cineva din lumea spectacolelor. Oricum, mărturisesc că nu este obișnuit.

Tina mormăi ceva de neauzit, aparent absorbită de sarcina de a unge cu unt tartinele, dar Mandy își continuă sporovăiala veselă.

– Și i-ai văzut mutra lui Alan, când cânta? Pur și simplu nu-și lua ochii de la ea!

– Adevărat? Am observat doar că era foarte tăcut la sfârșitul serii. Sărmanul. Acum nu este în cea mai bună formă a sa.

– Oare de ce nu vă logodiți, voi doi?

– Pentru simplul motiv că nu suntem îndrăgostiți, replică Tina zâmbind.

– Văzându-vă, nu s-ar spune!

– Cum asta? exclamă Tina, uluită.

– Ei bine, aseară, erați acolo ținându-vă de mână și privindu-vă drept în ochi, ca doi îndrăgostiți. Nu nega, toată lumea a remarcat, inclusiv acel doctor Cutare! Nu înceta să te observe, dar nici măcar nu ți-ai dat seama.

– Nu fi ridicolă, Mandy! Te rog!

Frapată de vehemența prietenei sale, Mandy preferă să treacă la altceva.

– Tina, nu uita că ai promis să-i aduci unul din acele obiecte din plastic, ce se găsesc în pachetele de cereale, micului Darren. Puștii nu uită niciodată aceste lucruri.

– M-am gândit la asta, nu-ți fie teamă.

***

Darren părea foarte trist când Tina intră pe ușa sălii de pediatrie. Nici măcar nu-i zâmbi văzând-o apropiindu-se.

– Îmi vei face o injecție, spune? Nu-mi plac injecțiile.

Tina zâmbi.

– Ba nu, Darren. Am venit să-ți dau cadoul.

Copilul luă cu entuziasm dinozaurul verde ca mărul.

– Super! Pe ăsta încă nu-l aveam.

Tina aruncă o privire în jurul ei. În afară de doi băieței care dormeau în paturile lor, dormitorul comun era ciudat de gol.

– Oare unde sunt ceilalți, Darren?

– În sala de jocuri. Este acolo o doamnă care le arată niște trucuri.

– Ah! Un profesor?

– Ba nu, nu un profesor, o corectă copilul cu exasperare. O doamnă, ți-am spus. Joacă împreună cu ei cărți.

În acea clipă intră infirmiera de serviciu, Sylvia Pott.

– Oh! Tina, bună ziua! Îl cunoști pe acest tânăr?

– Nu chiar, dar am venit să-i aduc aceste animale care se găsesc în pachetele de cereale. Îi promisesem.

– Ah! înțeleg, spuse Sylvia Pott, făcându-i amuzată cu ochiul. Ai intrat în sala de jocuri? Este foarte animată; du-te și aruncă o privire!

Intrigată, Tina se apropie de ușa din sticlă. Copiii înconjuraseră o tânără femeie cu părul lung, roșcat. Păreau

înnebuniți de admirație. Aceasta întoarse capul și Tina realiză brusc că era Beth Garland.

Se întoarse în vârful picioarelor până la căpătâiul lui Darren. Sylvia Pott se pregătea să-l facă să bea un pahar cu suc de coacăze.

– Se descurcă incredibil de bine cu micuții, remarcă infirmiera, făcând un semn cu bărbia în direcția încăperii vecine. Este acolo de la ora nouă și jumătate de dimineață. Le-a spus povești care îi pasionează și a jucat cărți cu cei mai mari.

Este într-adevăr o fată fermecătoare. Sper doar că nu vom fi asaltați de ziariști.

Luă paharul gol din mâinile lui Darren.

– Tina, poți să mai rămâi încă puțin cu Darren? Se simte oarecum izolat, complet singur în pat. În cazul în care nu ești grăbită, bineînțeles.

Tina își privi ceasul. Era ora unsprezece și jumătate.

– Încep la ora treisprezece. Îi pot ține companie acestui tânăr până la prânz.

– Este perfect. Ne faci un mare serviciu la amândoi, nu-i așa Darren?

Puștiul zâmbi fără să spună nimic.

– Dorești oare să faci o partidă de dame, Darren?

– Nu! exclamă acesta.

Îți asumi riscuri. Sunt imbatabil.

***

O jumătate de oră mai târziu, ușa de la sala de jocuri se deschise și Beth apăru, urmată de o sumedenie de copii. Așezată pe scaun, lângă patul lui Darren, Tina o observă pe tânăra femeie cu atenție. În dimineața aceasta purta o jupă lungă roșie și un pulover brodat cu flori colorate. Când o remarcă pe Tina, veni drept spre ea.

– Bună ziua! exclamă bucuroasă spre Darren. Cum te cheamă?

– Darren. Pe dumneavoastră?

– Beth. Sunteți mama sa? adăugă întorcându-se spre Tina.

Tina scutură din cap. De aproape, Beth era și mai fermecătoare decât de departe. Pielea îi era proaspătă și catifelată, iar machiajul ușor, dar priceput, îi punea foarte bine în valoare ochii mari și gura senzuală. Tina simți din nou acea inexplicabilă senzație de tristețe, care o frapase când o văzuse la bar.

Beth Garland, în ciuda frumuseții și a celebrității, nu avea aerul unei femei fericite.

– Nu. Am venit doar să-i țin o clipă companie acestui tânăr; de altfel, trebuie să plec.

– Nu sunt un tânăr, exclamă Darren pe un ton indignat. Sau în acest caz, tu ești o bătrână doamnă, na!

Tina îi aruncă lui Beth o privire amuzată.

– Sunteți Beth Garland, nu-i așa? V-am auzit cântând aseară, la King. A fost formidabil.

Beth luă un scaun și se așeză. Toate mișcările îi erau extrem de grațioase și degaja un încântător parfum.

– Oare pot să rămân cu dumneavoastră o clipă? Chiar v-a plăcut? Charles m-a prevenit că s-ar putea să mi se ceară să cânt.

– A fost minunat, o asigură Tina cu căldură. Auzisem acel cântec la radio după-amiază și-l considerasem deja foarte frumos.

– Da, este, reluă Beth cu un aer gânditor. Garry Parker l-a scris pentru mine și l-am înregistrat acum trei săptămâni.

– Vă numiți într-adevăr Beth Garland, sau este un pseudonim?

– Beth este adevăratul meu prenume, dar am ales Garland ca omagiu pentru marea Judy. Sună mai bine decât Beth Bayne, nu-i așa? Și nu voiam să folosesc numele de femeie căsătorită, adăugă în șoaptă, cu umerii ușor lăsați în jos. Dar vorbiți-mi despre dumneavoastră. De ce sunteți aici? Darren vă este rudă?

– Nu. Sunt infirmieră în acest spital și...

– Dar în acest caz, îl cunoașteți probabil pe Charles!

Vreau să spun pe doctorul Bayne. Lucrează la chirurgie generală.

Tina făcu un semn din cap.

– Da. Este noul intern al profesorului Prosser. L-am întâlnit ieri. A făcut deja o impresie puternică, încheie Tina cu prudență.

– Oh! așa este el! exclamă Beth râzând.

– Iertați-mă, dar trebuie să vă părăsesc. Îmi reiau serviciul la ora treisprezece și aproape am întârziat. Sunt încântată că v-am întâlnit, domnișoară Garland.

– Spune-mi Beth, te rog. Și dumneata ești...?

– Tina. Tina Morgan.

– Ei bine, la revedere, Tina. Sper să ne revedem curând.

– Și eu. Pe mai târziu, Darren. Dacă-ți mănânci cerealele dimineața, vei avea repede un nou monstru preistoric.

– Sigur nu voi uita. Știi bine că ador fulgii de porumb, replică Darren cu o grimasă de neînțeles.

***

Tina ieși în grabă pentru a merge drept să se ciocnească de profesorul Prosser. Acesta era pe culoar, înconjurat de secretara sa, de doctorul Rodney și de doctorul Bayne.

– Ei bine, domnișoară, iar ați băut prea mult? o întrebă profesorul, însoțindu-și gluma cu un larg zâmbet mulțumit.

– Iertați-mă, profesore. Nu v-am văzut.

Căută să se îndepărteze, dar acesta o reținu de braț.

– Această tânără femeie este una dintre cele mai bune infirmiere, îi explică lui Charles Bayne, ai cărui ochi străluceau de maliție. Lucrează la sala Merton. Ați făcut deja cunoștință?

Tina încuviință din cap.

– Ei bine, în acest caz strângeți-vă mâinile, ordonă profesorul Prosser. Haide, curaj, domnișoară Morgan! Nu te va mușca!

Tina, descumpănită de acest umor puțin neelegant, îl privi pe Charles care făcu primul gestul, cu un zâmbet amuzat în colțul buzelor.

– Perfect, domnișoară. Sunteți liberă.

Tina se făcu nevăzută, luând-o la fugă.

– Este o fată foarte frumoasă, nu-i așa? îl auzi spunând pe profesorul Prosser. Și una dintre cele mai competente infirmiere ale noastre.

Tina ajunse în vestiar și închise cu ușurare ușa în urma sa. Oare cursa prin culoare și scările o aduseseră în această stare? Picioarele îi tremurau și inima îi palpita.

Nu. Nu se putea ascunde mai mult. Când Charles Bayne îi prinsese mâna în a sa, se simțise topindu-se.

Contactul cu palma sa fermă și puternică ce degaja o căldură, o tandrețe, o tulburase profund. O secundă, avusese impresia că își aparțineau.

Tina se scutură. Hotărât lucru, acest bărbat trezea în ea torente de emoții, pe care trebuia să învețe să și le stăvilească. Va trebui să fie foarte atentă, iar pe viitor să vegheze să-și stăpânească sentimentele.

Capitolul 4

Tina sosi la ora treisprezece fix și Sally Price, infirmiera șefă, o puse rapid la curent cu starea bolnavilor. Domnul Dalby își revenea văzând cu ochii, dar nu avea dreptul decât la un pahar cu apă plată la fiecare oră și nimic altceva.

– Este încă sub perfuzie. Nu cred că vei avea mari probleme în această după-amiază. Curaj, Tina! Ah da, altceva. Serviciul de terapie intensivă ne trimite un bolnav. Un tânăr bărbat care este în comă; a fost rănit la cap. Este acolo sus de șase săptămâni, fără nici o schimbare, dar au neapărată nevoie de patul său. După profesorul Prosser, nu are rost să-l transfere la neurochirurgie.

– Ah da?

– Da. Nu respiră artificial și se speră că-și va recăpăta cunoștința. După medici, nu este decât o problemă de timp.

Plec, Tina.

Tina se duse imediat la căpătâiul domnului Dalby. Era așezat în pat, privind la televizor și avea o mină mult mai bună decât înainte de operație.

– Bună ziua, domnișoară!

– Cum vă simțiți astăzi, domnule Dalby?

– Foarte bine, dar aș da orice pentru o bere mică.

– Este o plăcere pe care o să v-o puteți face în scurt timp. Până atunci, din nefericire, va trebui să vă mulțumiți cu asta!

Domnul Dalby își bău docil paharul cu apă.

– În această dimineață, i-am văzut pe profesorul Prosser și pe internul său. Au spus că a trebuit să-mi taie un nerv, sau ceva de genul ăsta. Oare ce înseamnă? o întrebă cu o ușoară îngrijorare în voce.

– Nervul pneumogastric, îi explică Tina. Este curent în acest fel de operații.

Nu vă faceți griji. Este absolut normal. Este vorba de a împiedica o nouă formare de ulcer.

– Am completă încredere în ei. Toți sunteți minunați; de altfel, știu bine că fără această intervenție, aș fi putut să mor.

– Într-adevăr. Trebuia acționat foarte repede. Dar deocamdată, fără bere sau biftecuri, adăugă tachinându-l cu un zâmbet.

Tina făcu turul camerelor pentru a verifica dacă totul era în ordine, ajutată de două infirmiere stagiare, Lauren Steven

și Ira Patel, a cărei bonetă prost fixată, părea că va cădea în orice clipă.

– Domnișoară, pune-ți asta la loc, îi ordonă tinerei fete.

– Oh! îmi pare rău, murmură Ira Patel.

Încruntându-se, Tina o privi rearanjându-și ținuta. Părul brunet, ochii negri și acel nas mic, îi aminteau de cineva.... Doamna Patel!

– Ai rude în Norchester? Am o vecină, chiar dedesubtul meu, care de asemenea se numește Patel.

– Este mătușa mea. De altfel, am ceva pentru dumneavoastră. V-a promis rețeta sa de rogan josh, nu-i așa?

– Ba da, desigur! exclamă veselă Tina. Miroase atât de bine când îl gătește. Ce este cu exactitate?

– Un fel de tocană de miel foarte picantă.

– Mulțumesc mult, spuse Tina, strecurând în buzunar foaia de hârtie împăturită cu grijă în patru. Ei bine, să revenim la lucruri serioase. Aș vrea să pregătiți camera 5. Așteptăm un bolnav trimis de la terapie intensivă. Este în comă; ocupați-vă să strângeți tot ceea ce va fi necesar pentru toaleta sa.

Supraveghe munca celor două stagiare dându-le câteva sfaturi, apoi le părăsi pentru a acționa în vederea primirii noului pacient. Era un tânăr de douăzeci și patru de ani, cu trupul uscățiv și nervos. Părea că doarme un somn adânc, fără visuri.

Tina luă dosarul pe care i-l întinse infirmiera care îl însoțea. Lauren și Ira o ajutară să-l pună în pat și Tina îi puse perfuzia la loc.

Pe la ora cincisprezece, își făcu apariția Charles Bayne.

– Se pare că Sam Barlow, traumatismul cranian, a sosit. Unde este?

Tina îl conduse în camera sa.

– Este un accident de muncă. A căzut de pe o scară, murmură Charles consultând notițele.

– Este oare vreo speranță să-și recapete cunoștința? întrebă Tina.

– Firește. Într-o zi sau două se va trezi și ne va povesti totul, nu-i așa Sam? spuse doctorul pe un ton încurajator, aplecându-se spre el.

– Nici o reacție. Sărmanul. Am impresia că...

Spre marea sa surpriză, se simți brusc prinsă strâns de braț și trasă spre culoar de mâna fermă a doctorului Bayne.

– Ascultați domnișoară, nu-mi pasă câtuși de puțin de impresiile dumneavoastră! Să știți că un bolnav, fie el și inconștient, poate auzi și înregistra mental ceea ce spuneți în fața lui! Nu vreau să vă mai aud vorbind în termeni atât de negativi în prezența celor interesați, în comă sau nu. S-a înțeles?

– Îmi cer iertare, bâigui Tina. Nu.... știam...

– Ei bine, gândiți-vă la asta pe viitor, replică medicul cu răceală. Aș fi crezut că o infirmieră atât de competentă este la

curent cu un lucru atât de important! Auzul este simțul care dispare ultimul și revine primul.

Obrajii Tinei erau stacojii.

– N-are rost să fiți atât de agresiv, doctore. Este o greșeală pe care nu o voi mai face.

– Sper, reluă Charles Bayne, încă mânios. Cum naiba vreți să-și revină, dacă îi șoptiți idei pesimiste la ureche? Fiți pozitivă și vă veți spori șansele de a obține rezultate bune.

Făcu un gest pentru a o îndepărta. Tina ajunse în birou cu un aer vrednic de milă. Oare de ce trebuia ca totul să ia mereu o întorsătură atât de proastă cu el? Niciodată nu întâlnise pe cineva atât de irascibil. Charles Bayne trebuia să fie întru totul pasionat de meseria sa, pentru a pune astfel totul la inimă! Totuși, nu avu răgazul să-și facă o părere în legătură cu incidentul. Era ora de vizite și trebuia să răspundă mai multor persoane nerăbdătoare să aibă vești despre rudele sau prietenii interesați.

Pe la ora patru, Tina le chemă pe Ira Patel și pe Lauren Stevens, pentru a le explica faptul că trebuie să vorbească întotdeauna într-un mod încurajator în fața tânărului bărbat inconștient. Se auzi repetând cuvânt cu cuvânt discursul lui Charles Bayne, cu o convingere care o surprinse.

După-amiaza continuă după practica obișnuită și Tina se consacră muncii sale cu elanul și amabilitatea obișnuite, dar amintirea fulgerelor de mânie din ochii cenușii ai lui Charles

Bayne, se amesteca uneori cu strângerea de mână caldă și insistentă. În acea clipă se simțea cuprinsă de o ciudată melancolie, la fel de copleșitoare ca și cântecul lui Beth Garland.

***

Când Tina deschise ușa acasă, suna telefonul.

– Este pentru tine, strigă Sarah.

Tina se grăbi să răspundă.

– Bună ziua, Tina, spuse Alan cu voce veselă. Am intenția să cumpăr bilete la "Frumoasa din pădurea adormită". Va fi teribil de greu, dar doresc enorm să văd acest spectacol. Vrei să vii cu mine, mâine seară?

– Mâine? Lasă-mă să mă gândesc... Da, sunt liberă la ora cinci. De fapt, știi oare că am văzut-o pe Beth Garland în această dimineață?

– Adevărat? întrebă Alan, vizibil foarte interesat. Unde?

– În sala de pediatrie. Și-a petrecut toată dimineața cu copiii. Știe să se poarte foarte bine cu ei.

– Dar tu ce făceai acolo?

– Oh! îi făcusem o promisiune unui băiețel. Un mic monstru adorabil, care este imobilizat în pat.

La celălalt capăt al firului se lăsă o scurtă tăcere.

– Dar se poate veni să-i vezi astfel? Credeam că trebuie să faci parte din familie.

– Ba nu. Dimpotrivă. Sylvia Pott este întotdeauna încântată când cineva le poate acorda puțin timp puștilor. Nu este ușor să te ocupi de toți acești copii. Dar de ce ești atât de curios?

– Oh, nimic. Este amuzant că ai întâlnit-o pe Beth Garland acolo. I-ai vorbit?

– Da. Este adorabilă. Foarte simplă și directă: deloc cum ți-ai putea imagina o cântăreață celebră.

– Îmi vei povesti totul când ne vom vedea. Voi veni să te iau mâine la ora șase și vom merge să mâncăm ceva înainte de a ne duce la teatru. Îți convine?

– Perfect, Alan.

Pe mâine.

De-abia închise, că soneria telefonului răsună din nou.

– Tot tu? spuse Tina cu afecțiune.

Nu se auzea nimic.

– Aș putea vorbi cu Tina Morgan?

Era vocea lui Charles Bayne. Inima începu să-i bată foarte repede.

– Da, eu sunt.

– Nu vă supărați că vă deranjez, dar sun în legătură cu Sam.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Tina fără să-și poată ascunde îngrijorarea.

– Starea sa este staționară, dar... țineam să mă scuz pentru această după-amiază. M-am înfuriat și îmi reproșez asta. A fost complet nedrept să vă critic atât de violent pentru o greșeală nevinovată. Ideea că un bolnav inconștient poate, în ciuda acestui fapt, să audă ce se întâmplă în jurul său este unul din caii mei de bătaie și sunt întotdeauna foarte pasionat de tot ceea ce atinge această teorie.

– Oh, este foarte amabil din partea dumneavoastră, dar nu era necesar să-mi cereți scuze, deoarece într-adevăr am greșit.

– Mulțumesc că o recunoașteți, domnișoară Morgan. Sunt impresionat. Mă temeam că nu vă voi vedea mâine și cum în acest weekend nu lucrez, țineam să fiu iertat. Nu meritați să fiți bruscată.

– Nu este foarte grav și, în plus, sunt convinsă că aveați dreptate. Am auzit deseori oamenii amintind lucruri pe care le înregistraseră mental în timpul unei come sau a unei anestezii.

– Foarte interesant! Trebuie să-mi vorbiți despre asta. De fapt, Beth mi-a spus că v-a întâlnit la pediatrie.

– Da, răspunse Tina, brusc rămasă fără grai.

– Știe să se poarte perfect cu copiii. Sunt foarte mândru de ea. Cum vi s-a părut aseară, la King?

– Splendidă.

– Mă grăbesc să văd comedia muzicală. După toate aparențele, este foarte reușită. Ați dori oare să mă însoțiți? Beth mi-a dat două bilete.

Tina nu-și credea urechilor.

– Poftim?

– Mâine seară. Mă întrebam dacă nu v-ar amuza să vedeți "Frumoasa din pădurea adormită". Dar nu vreau să vă simțiți obligată.

Tina ezită, copleșită de o sumedenie de emoții contradictorii: luptau în ea dezamăgirea de a fi acceptat propunerea lui Alan și bucuria de a fi fost invitată de Charles și furie: oare cum îndrăznea să-i propună să meargă să asiste la spectacolul soției sale?

– Dacă vă temeți să mă vedeți eschivându-mă ca în fața băcăniei, adăugă Charles râzând scurt, aproape timid, trebuie să vă liniștesc: chiar îmi va face mare plăcere să merg la teatru cu dumneavoastră.

– Dar cum v-am spus deja în acea zi, replică Tina tăios, nu ies cu bărbați căsătoriți.

– Bărbați căsătoriți? reluă doctorul uluit. Ah, este adevărat... Ei bine, este foarte lăudabil din partea dumneavoastră.

Dar faptul de a mă însoți s-o vedem... hm... pe soția mea pe scenă, nu este deloc de condamnat moral, nu-i așa? Cu atât mai mult cu cât ea mi-a oferit biletul în plus.

– Regret, doctore Bayne, dar i-am promis seara unui prieten, spuse Tina cu voce indiferentă.

– Să fie oare tânărul frumos care era cu dumneavoastră la bar? Oh! dar sunt incorigibil! Adevărul este că nu mă privește. Iertați-mă încă o dată că v-am deranjat. Bună seara, domnișoară Morgan.

Tina închise, cu mâinile tremurând. Oare ce i se întâmplase? Era gata să plângă.

În acea clipă, Mandy năvăli în salon.

– Am avut o zi fabuloasă! Dar... ce se întâmplă? o întrebă intrigată, remarcând fața palidă a prietenei sale.

– Nu te neliniști pentru mine, Mandy. Nu este nimic. Ei bine, povestește-mi mai degrabă ce te face să jubilezi astfel!

Mandy întinse cu mândrie o mână pe care strălucea un smarald montat pe un inel de aur.

– Ce minunăție! Este superb. Sunt foarte fericită pentru tine, Mandy.

Amândouă i se alăturară lui Sarah, care făcea varză călită în bucătărie.

– Sunt în al nouălea cer! exclamă Mandy. Căsătoria s-a stabilit pentru prima sâmbătă din aprilie.

– Ah! De fapt, Tina, spuse Sarah, te-am auzit mai devreme vorbind de Beth Garland. Ei bine, imaginează-ți că ai cucerit-o complet.

– De unde știi?

– Oh! se află o mulțime de lucruri în sala de operație. Doctorul Bayne i-a povestit doctorului Rodney că sora sa te-a cucerit. Părea foarte curios să-i cunoască părerea despre tine.

Tina făcu ochii mari, rotunzi.

– Ce tot îndrugi?

– Da, te asigur. După toate aparențele, îl interesezi foarte mult. Doctorul Rodney i-a răspuns că te consideră una dintre cele mai bune infirmiere din spital. În acea clipă, doctorul Bayne a spus că... Oh! dar mi se arde varza! exclamă Sarah, fără să-și termine fraza.

– Ce oare, Sarah?

– Este gata. Veniți repede, altfel se va răci!

În mod vizibil, Sarah era puțin dornică să continue conversația.

– Haide, Sarah. Nu te poți opri aici. Ai spus deja prea mult.

– Ei bine, doctorul Bayne a tăcut o clipă, apoi a mormăit: "Cu siguranță, dar este o tânără persoană foarte arogantă".

Tina lăsă ochii în jos. Așadar, asta era impresia pe care o dădea?

– Oricum, reluă Sarah cu dezinvoltură, sora sa te-a găsit adorabilă.

***

În clipa în care se duse să se culce, frământarea Tinei se transformase în furie. Bine făcuse că refuzase să iasă cu un bărbat care o considera drept o "tânără persoană arogantă!"

Oare ce joc făcea? Se gândi la Alan cu un elan de afecțiune. Dragul de Alan, atât de sincer și de înțelegător! Era încântată că telefonase primul. Altfel, oare ce s-ar fi întâmplat? Ar fi acceptat invitația lui Charles?

Tina se suci și răsuci în pat fără să reușească să adoarmă. Totuși, trebuia să adoarmă. Mâine va trebui să se trezească la ora opt. Apoi nu va mai avea decât două zile de petrecut înainte de weekend.... Și dacă ar pleca puțin? I-ar face foarte bine să părăsească Norchester și astfel va putea să uite de Charles Bayne și de stările sale schimbătoare, pe rând coleric și atent, care îi distrusese toată liniștea.

Dar de ce oare, împotriva a orice, persista amintirea mâinii lui care o strângea pe a sa? De ce o urmărea Charles, de ce o invita să iasă cu el, în timp ce avea o părere atât de proastă despre ea?

"Trebuie să plec... Ca să mă gândesc la altceva... Ca să iau aer..." Două ore mai târziu, era încă trează. O privire la ceas îi arăta că era ora unu dimineața. Tina oftă și se dădu jos din pat, hotărâtă să se ducă să-și pregătească un pahar cu lapte cald. Poate că va reuși s-o calmeze.

Intră în bucătărie în vârful picioarelor și în timp ce cratița se încălzea, scotoci în sertarul de la masă, în căutarea

mersului trenurilor. Își va petrece weekendul la părinți, la Nottingham. Ei cel puțin n-o considerau o mică persoană arogantă! Nu-i va face rău să fie puțin răsfățată, se gândi cu ciudată tristețe.

În timp ce bea laptele, cercetă orarul. Perfect! Era un tren care pleca din Norchester vineri la ora șaisprezece și care sosea la Nottingham la ora șaptesprezece și treizeci.

Tresări brusc. Telefonul suna în vestibul. Oare cine putea telefona în plină noapte?

Alergă în vârful picioarelor să răspundă.

– Cine este la aparat? întrebă în șoaptă.

Nu se auzi nici un răspuns.

– Alo? reluă Tina.

Tăcerea persista, dar auzi pe cineva smiorcăindu-se la celălalt capăt al firului.

– Domnișoară Morgan? Dumneavoastră sunteți?

– Da.

– Aici Katie Grant, scânci o voce nesigură. Oh! domnișoară, nu mai știu ce să fac.

Această declarație fu urmată de hohote disperate.

-Katie, revino-ți, ordonă Tina.

Ce se întâmplă?

Domnul Dalby nu se simte bine deloc. Cum nu reușea să doarmă, i-am dat o ceașcă de ceai..Tina închise ochii.

– Ce?

– Da, și... Oh! domnișoară Morgan, cred că am făcut o prostie îngrozitoare.

Tina gândi rapid. Domnul Dalby fusese operat în ajun. Nu avea voie decât un pahar cu apă plată la fiecare oră și era intubat. Orice lichid care apăsa direct pe stomac putea să facă să cedeze suturile.

– Ai încercat să aspiri fluidul înghițit? Era primul lucru de făcut.

– N-am reușit, suspină Katie. Sonda are aerul blocat. Am vrut să-i cer infirmierei de noapte să mă ajute, dar se ocupa de o urgență.

– Și doctorul Bayne, l-ai sunat?

– Nu, mă sperie prea tare. Oh! domnișoară Morgan, veniți repede, vă rog.

– Sosesc imediat.

Tina închise, își îmbrăcă uniforma de infirmieră și ieși afară să aibă timp să se pieptene. Trei minute mai târziu, era în drum spre spital.

***

Când ajunse în camera domnului Dalby, Katie, plângând, încerca în mod stângaci să aspire în sonda gastrică,

ajutându-se de o seringă. Domnul Dalby părea că suferă; era lac de transpirație, inima îi bătea de frică, dar văzând-o pe Tina, păru ușurat.

– Nu vă neliniștiți, îl calmă aceasta. Această ceașcă de ceai nu v-a priit deloc. O vom face să urce înapoi. Telefonează imediat doctorului Bayne, adăugă, întorcându-se spre Katie.

– Nu pot. Mă va trimite la naiba.

– Este un ordin, Katie.

Fata părea complet paralizată și Tina, obosită, deschise interfonul.

– Alo, centrala? L-ați putea oare chema pe doctorul Bayne de urgență, vă rog? Cereți-i să vină imediat în sala Merton. Îmi este imposibil să părăsesc acum bolnavul. Mulțumesc.

Se întoarse lângă domnul Dalby. Katie era încă acolo, suspinând. Domnul Dalby făcu un gest disperat spre gură; părea că se sufocă. Tina luă seringa și încercă să pompeze conținutul sondei, încet, cu precauție; un fir de sânge apăru în tubul transparent care se scurgea într-un borcan. "Dumnezeule!" se gândi alarmată.

– Deschideți gura, domnule Dalby, ordonă Tina fără să ezite.

Văzu că drenul elastic, din fundul gâtului bolnavului, nu era situat vertical, cum ar fi trebuit să fie.

– S-a deplasat, îi explică domnului Dalby, care începu să tușească. Îl voi scoate și voi pune altul.

Cu un gest ferm și precis, desprinse extremitatea sistemului receptor, apoi făcu să alunece încet tubul ușor de cauciuc.

– Ce se întâmplă? întrebă Charles Bayne, care intra în acea clipă în încăpere.

– Sonda este prost poziționată și domnul Dalby a înghițit o sută cincizeci de mililitri de lichid.

Charles puse mâna pe fruntea bolnavului.

– Probabil este ceașca aceea de ceai, doctore, spuse acesta.

De când Tina îi eliberase gâtul, domnul Dalby își regăsise graiul.

Charles Bayne făcu ochii mari, neîncrezători.

– Cum asta, o ceașcă de ceai?

– Din nefericire este adevărat, explică Tina care se întoarse pentru a o căuta cu privirea pe Katie.

Dar Katie dispăruse.

– Doctore Bayne, aduc materialul. N-am decât un minut pentru asta.

O găsi pe Katie Grant plângând în hohote în birou.

– Unde ai pus noua sondă sterilă? o întrebă exasperată. Sper că te-ai gândit cel puțin s-o pregătești. Este cel mai mic lucru, totuși!

Tânăra stagiară nu putu nici măcar să răspundă. Dădu din cap și continuă să plângă. Tina înțelese că era inutil să insiste

mai mult. Adună ceea ce-i era necesar și se întoarse rapid în cameră.

– Vă puteți descurca, sau doriți s-o fac eu? propuse Charles Bayne.

– Sunt obișnuită, doctore. Nu vă neliniștiți.

Cu blândețe și dexteritate, înfundă progresiv noul dren pe care-l unsese în prealabil, indicându-i domnului Dalby când trebuia să aspire și să inspire. Când operația fu realizată, aspiră cu ajutorul seringii cei o sută cincizeci de mililitri de ceai. Imediat, pe fața domnului Dalby se zugrăvi ușurarea.

– Vă simțiți mai bine?

– Da. Sunteți de o incredibilă eficacitate domnișoară, murmură bolnavul cu recunoștință.

Tina îi zâmbi. Domnul Dalby părea epuizat, dar pulsul era calm. Infirmiera ieși în vârful picioarelor și se întoarse la infirmerie, unde o găsi pe doamna Earl, supraveghetoarea, în discuție aprinsă cu doctorul Bayne. Doamna Earl i se adresă cu un aer sever:

– Domnișoară, ne datorați o explicație. De altfel, nu știam că sunteți de serviciu în această noapte.

– Nu eram. Am fost chemată telefonic.

– Este ceea ce gândeam și eu. Unde se află domnișoara Grant? Ea este cea care trebuia să se ocupe de sala Merton.

– Nu știu, doamnă.

Charles o privea cu curiozitate.

În acea clipă, Tina își aminti că avea probabil o înfățișare ciudată. De-abia avusese timp să-și îmbrace uniforma și nu se pieptănase.

– Hmm... mormăi supraveghetoarea. Voi încerca s-o găsesc pe această domnișoară.

Ieși, lăsându-i pe Tina și pe Charles față în față.

– Oare ce s-a întâmplat cu adevărat? Trebuie să înțeleg că i s-a dat domnului Dalby să bea o ceașcă de ceai?

– Exact. Asta l-a jenat mult și i-a provocat o deplasare și un blocaj al sondei, la nivelul stomacului. M-am gândit...

– Că era necesar să mă chemați?

– Da. Încă de la prima încercare de aspirare, am observat că exista un fir de sânge. M-am temut că sutura gastrică a cedat sub presiunea lichidului. Eram realmente îngrijorată.

– Și într-adevăr, aveați de ce! răspunse Charles aruncându-i o privire aspră. Ce idee să-i dai să bea ceai unui bolnav căruia i s-a scos o treime din stomac! Ar fi putut fi foarte grav. Nu înțeleg ce v-a apucat!

Tina se simți brusc epuizată. Ca și când tensiunea acestei ultime ore care tocmai se relaxase brusc, o lăsase fără nici un pic de energie.

– A fost o greșeală îngrozitoare, murmură obosită, fără să caute să înlăture neînțelegerea.

– Imposibil s-o găsesc, tună doamna Earl care intră brusc în birou. Este o poveste absurdă! Nu mai am infirmieră de

gardă. Domnișoară Morgan, veți avea oare amabilitatea să mai rămâneți treizeci de minute, timp în care voi lua măsuri?

Tina încuviință cu un semn din cap. Date fiind împrejurările, îi era greu să refuze. O urmă pe supraveghetoare de-a lungul culoarului.

– Doamnă Earl, mi-e teamă că domnișoara Grant, admițând că o veți găsi, nu vă va fi de mare folos în noaptea aceasta. Pentru a fi sinceră, s-a comportat foarte puțin rațional și din nefericire, nepotrivit...

– Înțeleg. Lăsați-mi timp să-i găsesc o înlocuitoare și vă eliberez imediat.

Tina reveni în birou, dar Charles nu mai era acolo.

O oră mai târziu, doamna Earl reapăru însoțită de Helen Wills, o auxiliară din anul trei, foarte eficientă. Tina nu se mai ruga decât să-și îmbrace mantoul și să se întoarcă acasă. În curte, zări silueta înaltă a lui Charles Bayne care se afunda în întunericul înghețat al nopții.

Când se culcă în pat, era ora trei și jumătate dimineața. Ziua va fi grea! Cel puțin se va putea culca devreme. Dar înainte de a adormi, își aminti că-i promisese lui Alan să-l însoțească la teatru. Oare cum va rezista?

Capitolul 5

A doua zi, Tina găsi o notă în cutia sa. I se cerea să meargă la administratoarea spitalului, doamna Bastin.

Destul de neliniștită, Tina bătu timid la ușa sa și fu ușurată s-o vadă pe doamna Bastin întâmpinând-o cu un zâmbet prietenos.

– Presupun că bănuiți obiectul acestei convocări, domnișoară? spuse aceasta privind-o pe deasupra ochelarilor.

– Da. Este vorba despre incidentul din noaptea trecută, din sala Merton, nu-i așa?

– Exact. V-aș fi recunoscătoare dacă m-ați ajuta să lămurim acest mister. Doamna Earl a găsit-o până la urmă pe Katie Grant, prăbușită în vestiar, în plină criză de isterie. Ați putea oare să-mi prezentați versiunea dumneavoastră în această treabă?

Tina povesti evenimentele în amănunțime, așa cum le trăise. Avea sentimentul că într-un fel o trădează pe Katie Grant, dar era vorba despre siguranța bolnavilor.

– De fapt, a făcut bine că mi-a telefonat, trase concluzia. A refuzat să-l sune pe doctorul Bayne și era prea tulburată pentru a acționa în mod potrivit asupra bolnavului.

Doamna Bastin o ascultă cu atenție.

– Domnișoară Morgan, permiteți-mi să vă pun o întrebare delicată. Ce credeți despre Katie Grant, din punct de vedere profesional?

Tina ezită. Nu era ușor să răspundă. Nu era sigură că era o persoană căreia i se puteau încredința responsabilități, dar în același timp, îi displăcea să-și enunțe îndoielile cu voce tare. În fața tăcerii sale, doamne Bastin vorbi din nou.

– Nu vă rețineți să vorbiți, domnișoară Morgan; de altfel, stânjeneala dumneavoastră este deja suficient de semnificativă.

– Este o persoană foarte meticuloasă, începu Tina prudent, dar nu sunt sigură că este întotdeauna.

– Înțeleg. Părerea mea este că ar trebui să se gândească serios la viitorul său. Este inadmisibil ca o elevă în anul trei, pe punctul de a-și obține diploma, să cedeze panicii și să fugă să se ascundă în vestiar, lăsând pacienții fără supraveghere; cât despre inițiativa sa nepotrivită față de domnul Dalby, nu are rost să comentăm, nu-i așa? Vă mulțumesc, domnișoară Morgan.

Tina se ridică, dar administratoarea adăugă:

– Altceva. Doctorul Bayne a crezut că înțelege că dumneavoastră erați răspunzătoare de ceea ce i s-a întâmplat domnului Dalby. I-am explicat ce s-a întâmplat cu adevărat. Vă mulțumesc că ați venit în ajutorul bolnavului în afara orelor de serviciu, dar... să nu devină un obicei! reluă ea amenințând-o glumeț cu degetul. Într-un spital, nimeni nu-și poate asuma răspunderea serviciului douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Aveți nevoie de odihnă. Acestea fiind spuse, lăsați-mă să vă felicit pentru competență. Suntem foarte fericiți să faceți parte din personalul nostru.

Tina părăsi biroul ușurată. Desigur, Katie Grant putea să-și piardă slujba, dar ea nu putea face nimic. Meseria de infirmieră nu era făcută pentru oameni care se sperie atât de ușor. Să fie lăsată să continue pe această cale era o greșeală care putea costa atât viața bolnavilor, cât și pe a ei însăși!

Tina era atât de absorbită în gânduri, încât era gata să se lovească de Charles Bayne, a cărui față se lumină îndată ce o recunoscu.

– Bună ziua, domnișoară Morgan. V-ați revenit după această noapte teribilă?

– Aproape. Mulțumesc, răspunse tânăra zâmbind.

– Vin de la domnul Dalby. Din fericire, în această dimineață se simte bine. Și vă datorez scuze. A fost stupid din partea mea să bănuiesc o infirmieră atât de calificată ca

dumneavoastră de o greșeală profesională de acest fel. Sunt incorigibil de impulsiv în tot ceea ce ține de meseria mea. Mă veți ierta oare? o întrebă cu un aer atât de rugător, încât Tina fu emoționată.

– Bineînțeles.

– Schimbând acea sondă, ați reușit să reparați stricăciunile. Aduc omagii prezenței dumneavoastră de spirit. Sunteți sigură, reluă cu o voce vibrantă și caldă, că nu vă voi putea convinge să veniți la teatru cu mine? Beth este foarte bine, vă asigur. Sunt sigur că nu veți regreta.

– Îmi pare rău, dar deja am... În sfârșit, sunt ocupată.

Ochii cenușii se întristară și privirea i se plimbă ușor pe piele ca o mângâiere extrem de plăcută.

– Trebuie... să plec, murmură Tina, profund tulburată. Îmi pare rău pentru "Frumoasa din pădurea adormită".

– Cu siguranță mai puțin decât mie, oftă Charles apropiindu-se.

Tina se înfioră. Degaja din trupul său o căldură care o făcea să se topească. Hotărâtă să scape din această vrajă, înaintă câțiva pași.

– Tina?

– Da? spuse aceasta întorcându-se.

– Văd că am puține șanse să te fac să-ți schimbi părerea pentru diseară, dar ce ai spune să vii să bei un pahar cu noi sâmbătă seara?

Tina înghiți cu greu, având gura uscată.

– "Noi?"

– Da. Cu Beth și cu mine. Ah, ba nu! se corectă Charles. Uitasem că Beth lucrează. Duminică la prânz, ți-ar conveni oare?

– Mi-ar fi făcut plăcere, dar am hotărât în weekendul acesta să le fac o vizită părinților mei, care locuiesc la Nottingham.

– Ce coincidență! Tocmai mă gândeam să merg eu însumi la Nottingham pentru o conferință. V-aș putea conduce cu mașina.

– Vă mulțumesc, dar...

Mintea sa înnebunită, căuta în zadar o scuză. Hotărât lucru, prezența acestui bărbat o împiedica să gândească normal!

– Aveați intenția să luați trenul?

Tina încuviință, cu inima palpitând. Ideea de a face drumul până la Nottingham cu el, o copleși brusc de bucurie. Dar își aminti de Beth și elanul i se prăbuși imediat.

– Și soția dumneavoastră?

Un zâmbet enigmatic flutură pe buzele frumoase ale lui Charles.

– Beth nu poate părăsi Norchester, din cauza spectacolului. Vom fi singuri.

– În acest caz, este imposibil, răspunse Tina cu fermitate.

– Ba da, haideți. Poate sunt un bărbat căsătorit, acceptă doctorul cu un gest evaziv, dar puteți avea încredere în mine.

***

Tina îl părăsi complet tulburată. Perspectiva unei călătorii cu mașina cu Charles Bayne o punea într-o extraordinară stare de agitație, dar cuvintele "bărbat căsătorit" îi veniră imediat în minte, făcând-o să se simtă vinovată și furioasă. Se strădui să-și stăpânească toate aceste impulsuri contradictorii și să găsească puncte de vedere mai raționale. Oare ce era rău în a accepta s-o ducă la Nottingham? Era un gest frumos; pur și simplu o ocazie, pentru că trebuia să meargă el însuși acolo... Oare de ce trebuia să complice întotdeauna totul?

Fu ușurată să se afle în sala Merton. Îi va face bine să muncească; era singurul mijloc de a uita puțin de Charles Bayne. Domnul Dalby se simțea mult mai bine în această dimineață. Ajutată de Pat Raynold, îl instală într-un fotoliu.

– În două zile veți putea scăpa de perfuzie, dacă veți continua să progresați în acest mod, domnule Dalby.

– Asta este o veste bună. N-aș fi crezut vreodată că îmi voi reveni atât de repede. Apropo, credeți că acea nefericită stagiară s-ar putea să fie concediată? întrebă cu un aer preocupat.

– Nu știu; i se vor da probabil câteva zile de concediu. Acum este complet răvășită, cum din nefericire ați putut observa. Mama sa este grav bolnavă.

– Biața micuță! exclamă domnul Dalby cu amabilitate. Faceți o muncă îngrozitor de grea; nu este de mirare că apar uneori dificultăți!

– Este foarte îngăduitor din partea dumneavoastră, domnule Dalby.

Tina îl părăsi pentru a merge să vadă ceilalți bolnavi din serviciu. Sam Barlow era tot în comă, dar dispozițiile lui Charles se răspândiseră printre infirmiere, care erau toate interesate de teoria sa și le făcea plăcere să-i adreseze câteva cuvinte de încurajare de fiecare dată când se ocupau de el.

Nu era decât prânzul când Tina își termină toate treburile matinale și realiză cât de obosită era după noaptea de veghe.

– Te găsesc foarte palidă, Tina, observă Sally Price. Este adevărat că este greu să lucrezi douăzeci și patru de oare din douăzeci și patru, acceptă ea cu o privire prietenoasă. Apropo, i s-a cerut Katiei Grant să-și ia cincisprezece zile pentru a se gândi în liniște la situația și la viitorul său profesional.

– Mi se pare înțelept.

– Da, doamna Bastin te-a informat că trebuie să întocmești un dosar asupra acestei probleme?

– Nu, nu cred.

– Ei bine, Tina, fii amabilă și fă-ți raportul, apoi îți dau liber după-amiază.

– Dar vă asigur domnișoară, mă simt foarte bine.

– Astăzi, totul este calm. Ne vom descurca perfect fără tine. Du-te și te culcă puțin și întoarce-te luni în deplină formă!

Tina îi fu recunoscătoare de această inițiativă.

***

La cantină, bârfele își urmau neobosite drumul. Toată lumea era convinsă că tânăra Katie Grant fusese dată afară.

– Nu, nu este adevărat. I s-au dat doar două săptămâni de concediu, rectifică Tina, atât de obosită încât era incapabilă să înghită vreo bucățică.

– Oare cum mai îndrăznești să-i iei apărarea? exclamă Pat Reynold, mâncându-și cu poftă salata. O fată din anul trei care are reacții atât de lamentabile, nu poate pretinde totuși să devină infirmieră cu diplomă! Dacă ar depinde de mine, ar fi deja concediată.

– Dar nu este treaba ta, replică tăios Tina... Din fericire, nici a mea. Administrația este cea care hotărăște. Presupun că se va simți mai bine când mama sa își va reveni. Adevărul este

că toate putem face greșeli, pentru mai puțin decât o presiune atât de puternică. Dacă uiți asta, vei greși!

– Hmm.... mormăi Pat. Oricum, nu se potrivește cu viața bolnavilor. Așteaptă puțin și vei vedea că acest concediu temporar nu va întârzia să se transforme în concediere definitivă! exclamă cu un aer mulțumit.

Siguranța și înfumurarea lui Pat Raynold îi erau de nesuportat, dar Tina era prea obosită pentru a aduce argumente. Se ridică, lăsându-și mâncarea de-abia începută și se îndreptă spre ușă. Observă că Sarah își devora mâncarea cu mare poftă, discutând cu celelalte infirmiere de la sala de operație; Tina se mulțumi să-i facă un scurt semn din mână și ieși.

***

De-abia ajunsă acasă, Tina se cufundă imediat într-o baie caldă, apoi se culcă în halatul de baie, fără măcar să-și dea osteneala să îmbrace o pijama. Ridică înfrigurată plapuma până sub bărbie și adormi imediat, profund.

Când se trezi, trei ore mai târziu, era în plină formă și murea de foame. Avea suficient timp să se pregătească pentru seară. Deschise radioul în timp ce se coafa cu peria și cu

uscătorul și nu-și dădu seama decât după un timp că invitata cu care discuta crainicul era Beth Garland. Interviul se termină.

– Beth Garland, se știe că sunteți căsătorită, spuse prezentatorul. Vorbiți-ne despre soțul dumneavoastră. Este tot din industria spectacolului?

Tina opri uscătorul, pentru a auzi mai bine. Beth ezită o clipă înainte de a răspunde.

– Prefer să nu-mi dezvălui viața personală. Iertați-mă, dar sunt întrebări la care refuz să răspund din principiu.

– Este dreptul dumneavoastră. Suntem încântați că ați fost cu noi, domnișoară Garland și știu că Norchester se bucură să vă poată admira în "Frumoasa din pădurea adormită" la Royal Theatre timp de încă două săptămâni. Mulțumesc. Și acum, actualitatea pe scurt...

Tina răsuci butonul tranzistorului, întrebându-se de ce oare îl proteja Beth pe Charles cu atâta gelozie. Pentru că era chirurg?

Ridică din umeri, agasată. Oricum, nu va începe iar să fie obsedată de familia Bayne! Era mai bine să se intereseze de ceea ce va îmbrăca în acea seară.

***

Când îi telefonă Alan, era deja gata. Optase pentru o jupă din catifea, albastru închis și un corsaj din dantelă albă. Cu pandantivul de safir, era încântătoare.

După o cină relaxată într-un restaurant indian situat în apropierea teatrului, înfruntară frigul iernii. Tina se prinse de brațul lui Alan pentru a evita să alunece pe pavajul înghețat, cu tocurile înalte. Acesta fusese extrem de vorbăreț în timpul mesei, discutând mult despre munca sa, ceea ce nu i se potrivea. Era foarte elegant, cu chipul frumos, de obicei palid, deosebit de animat și ochii scânteind.

Era aglomerat în holul mare. Alan scoase biletele, cumpără un program pentru Tina, apoi plasatoarea îi conduse până la locurile lor. Acestea se aflau în fotoliile de orchestră, chiar în mijlocul celui de-al treilea rând și costaseră probabil foarte scump.

Înainte de a-l întreba cum reușise să obțină locuri atât de bune, Tina avu o altă surpriză. Charles Bayne era așezat la câteva scaune de ea, la stânga, cu eleganta soție a profesorului Prosser, îmbrăcată într-o superbă rochie din dantelă albastră.

Tina întoarse repede privirea, sperând că doctorul nu o remarcase. Sala se umplea foarte repede și în fine răsuflă: între ei doi se așeză o familie cu mai mulți copii zgomotoși și agitați.

Când începură să sosească muzicienii, Tina se simți cuprinsă de entuziasm la ideea că va vedea pe scenă pe cineva

pe care-l cunoștea puțin în viață! Uitase chiar că era soția lui Charles Bayne, nu mai era decât Beth Garland, irezistibila cântăreață.

La ridicarea cortinei, Tina se afundă adânc în scaun, uitând de toate. Spectacolul se dovedi a fi de o calitate mult superioară față de tot ce se putuse închipui. Într-o regie foarte originală, coregrafia și partitura muzicală făceau să alterneze în mod strălucit bucățile vesele și romantice. Cei șapte pitici stârneau râsul, zâna cea rea era înspăimântătoare și prințul seducător, dar Beth, prințesa, era incomparabilă. Vocea caldă nu fusese niciodată atât de fermecătoare, iar reflectoarele păreau că-și sporeau strălucirea de frumusețea sa.

La al treilea act, Tina îl privi pe Alan cu coada ochiului: părea transportat într-o altă lume. Ridicase spre Beth un chip profund tulburat de adorație și când aceasta cântă "Dragostea, această boală incurabilă", care fusese cu dibăcie integrată în scenariu, îi revăzu câteva lacrimi în gene.

Ultimul tablou fu o explozie de culori și de dansuri, iar sala izbucni în aplauze frenetice, strigând dezlănțuită bis, incapabilă să suporte ideea că în câteva minute, căderea cortinei va șterge pentru totdeauna acea lume de vis. Dar din păcate, totul avea un sfârșit și mai ales comediile muzicale: mulțimea fu curând orbită de lumina prea crudă a lustrelor.

– Ce minunăție! Și Beth!

Este într-adevăr extraordinară. Oh! sunt atât de mulțumită că m-ai adus aici, Alan! Mulțumesc, mulțumesc de mii de ori!

– Cu atât mai bine, Tina, spuse acesta cu un zâmbet îndepărtat, parcă adâncit în gânduri.

– Este tot ce ai de spus? Te găsesc foarte tăcut.

– Este adevărat, se mulțumi Alan să răspundă, deși o licărire bucuroasă îi juca în ochi.

Amândoi se îndreptară încet spre ieșire, pătrunși încă de magia a ceea ce tocmai văzuseră, când Tina simți ca o crampă în stomac: chiar în fața ei, zări părul brunet și umerii lați ai lui Charles Bayne! Primul reflex fu să încerce să fugă, dar Charles se întoarse și o văzu. O clipă, trăsăturile i se crispară, dar își găsiră imediat amabilitatea obișnuită.

– Bună seara! spuse. Doamnă Prosser, permiteți-mi să vă prezint una dintre cele mai bune infirmiere ale noastre, Tina Morgan și...?

– Alan Taylor.

Toți își strânseră mâinile.

-Ce spectacol superb, nu-i așa?

Extraordinar, întări doamna Prosser cu entuziasm. Trebuie să fiți foarte mândru de Beth, doctore Bayne.

– Da. Când o văd pe scenă, îmi este greu să cred că o cunosc ca pe buzunarul meu.

Tina întoarse privirea. Cuvintele lui Charles avuseseră efectul unor cuțite înfipte în inimă.

– Ați întâlnit-o pe Beth, domnule Taylor? întrebă doamna Prosser.

– Da, răspunse acesta, spre marea mirare a Tinei. Și în plus, am auzit-o cântând acum câteva seri.

– Ei bine, încântată că v-am cunoscut pe amândoi.

– Doamnă Prosser, ar fi mai bine să ne îndreptăm spre mașină, o întrerupse Charles, altfel ne vom afla în plin ambuteiaj. Bună seara! îi spuse Tinei.

Și gata! Dispărură în mulțimea care se scurgea în grupuri compacte pe trotuarele înghețate.

Alan o luă de braț pe Tina.

– Este ora zece și jumătate. Vrei să mergem să bem un pahar la King? Am niște lucruri interesante să-ți povestesc.

– Cu plăcere.

Nu-i spunea nimic să se întoarcă acasă atât de devreme. Avea capul plin încă de muzică și de dans. Iar intuiția n-o înșelase: Alan pregătea ceva!

Curând, se aflară în căldura familiară a barului. În acea seară, orchestra nu cânta și atmosfera, neobișnuit de liniștită, era propice confidențelor. Alan se duse să comande băuturile pe care le sorbeau în tăcere.

– Nu te poți împiedica să te gândești la ea, nu-i așa, Alan?

– Așadar, se vede?

Tina dădu din cap zâmbind.

– Este superbă, spuse Alan cu ochi strălucitori.

Când și-a făcut intrarea, am crezut că voi exploda de bucurie. A trebuit să mă stăpânesc cu greu pentru a nu urca pe scenă să dansez cu ea...

Se întrerupse brusc și luă cu tandrețe mâna Tinei.

– Oh! Tina, nu-mi porți pică, nu-i așa? Este adevărat; n-are rost să neg. Sunt îndrăgostit de ea ca un nebun, dar dacă asta te face să suferi...

– Alan! Ce îndrugi acolo? De ce aș suferi văzându-te fericit?

– Adevărat? Nu-ți poți imagina când de mult țin la prietenia ta, Tina. Îmi este foarte prețioasă.

– La fel și eu, Alan, dar ascultă... Nu vreau să fac pe persoana care-ți strică plăcerea... În sfârșit, nu crezi că ai luat-o prea repede? Beth este o femeie splendidă, dar...

– Crezi că m-am îndrăgostit prostește de o imagine, așa este?

– Mă tem că da. Este frumoasă, este celebră, este plină de talent, dar nu știi totul despre ea. În plus...

– Te înșeli, Tina. Este mult mai serios. Imediat ce am văzut-o, chiar înainte de a ști că era Beth Garland, am știut că o voi iubi. Puțin îmi pasă de trecutul său și...

– Dar este căsătorită, Alan!

– Și aici te înșeli! A fost căsătorită, cu siguranță, dar soțul a părăsit-o exact acum nouă săptămâni, ca să fiu precis. Nu se va mai întoarce; procedura de divorț este deja avansată. Așa că, încheie cu un zâmbet dezarmant, vezi bine că până la urmă am o șansă!

Capitolul 6

Tina îl privea, complet năucită.

– Ce?

– Da, s-au despărțit. Dar de ce faci mina asta, Tina? Notează, nu-i de mirare că asta te uimește; Beth nu vrea să se știe.

– Dar în sfârșit... bâigui tânăra femeie, încă șocată, soțul său este chiar aici, la Norchester, pentru că-l cunosc. Este doctorul Bayne!

Toate acestea nu aveau nici un sens! Beth și Charles nu păreau deloc un cuplu în curs de a divorța. Era clar că se iubeau.

– Haide, Tina, reluă Alan zâmbind, revino-ți! Doctul Bayne nu este soțul lui Beth, ci fratele său.

– Fratele? exclamă Tina.

Dar totuși, mi-a spus că este căsătorit.

– Cu Beth?

– Da, așa cred. În sfârșit, așa mi s-a părut că înțeleg.

– Cu siguranță, nu! Probabil a lăsat să se înțeleagă asta pentru a o proteja. Să știi, cei doi sunt foarte apropiați.

– Dar de unde știi toate acestea?

În ochii lui Alan era o mică licărire care juca:

– De la Beth. Cum crezi oare că mi-am procurat acele fotolii de orchestră?

Hotărât lucru, Tina mergea din surpriză în surpriză.

– Vrei să spui că ai văzut-o pe Beth? Că i-ai vorbit?

– Da. Amintește-ți. Mi-ai povestit că ai întâlnit-o în sala de pediatrie. Voiam neapărat s-o cunosc, așa că am pregătit minuțios un plan. M-am dus pur și simplu să mă joc cu micul tău Darren.

– Ai îndrăznit să faci asta!

Alan izbucni în râs.

– Ei ba nu! De ce să n-o fac? Tu însăți mi-ai spus că puștii adoră vizitele. A fost foarte ușor, și după cum mi-ai sugerat, infirmiera m-a întâmpinat cu brațele deschise. Evident, Beth era acolo și am vorbit... Am vorbit foarte mult...

– Cum s-a întâmplat asta?

– Oh! a venit și s-a așezat lângă mine la căpătâiul lui Darren. Am întrebat-o foarte repede dacă este căsătorită și astfel i-am aflat povestea. A părăsit-o pentru o dansatoare.

Vezi, Tina, de fapt totul este foarte simplu!

– Ei bine, te felicit, oftă tânăra femeie, cu admirație.

Descoperea aici o latură nebănuită a lui Alan.

– Dar de ce oare m-a lăsat Charles Bayne să cred că era căsătorit? reluă intrigată. Asta îmi scapă complet.

– Ce importanță are? murmură Alan, ridicând indiferent din umeri.

– Nici una, se grăbi Tina să adauge. Este curios, atâta tot.

– Poate că este, dar cu altcineva. În sfârșit, nu asta este problema! Beth este liberă, sau va fi în curând! Este tot ce mă interesează! Încă un pahar, Tina? îi propuse cu amabilitate.

– Nu, mulțumesc. Acum aș prefera să mă întorc acasă.

– De acord.

Ajunși în fața casei, Alan o luă prietenește de umeri.

– Ai rămas foarte tăcută. Oare te-am rănit, Tina?

– În nici un caz. Sunt încântată de ceea ce ți se întâmplă și pentru a ți-o dovedi, te invit la cină luni seara. Vecina de dedesubt mi-a dat rețeta unei mâncări indiene pe care de-abia aștept s-o încerc.

– Ești adorabilă, exclamă Alan, sărutând-o afectuos pe obraz. De acord pentru luni! Și weekend plăcut!

***

Pe masa din bucătărie era un mesaj lăsat de Mandy: "Tina, a telefonat Charles Bayne. Te va aștepta mâine, la ora paisprezece, în fața casei".

Tina oftă. Nu mai știa ce era cu ea și se temea de călătorie. Căsătorit sau nu, unde era diferența? Charles Bayne n-o tratase oare ca fiind "o tânără persoană arogantă"? În regulă, doctore, mă poți duce la Nottingham, dar nu-ți voi impune nici un minut în plus o companie atât de neplăcută!

Fu ultimul gând înainte de a cădea într-un somn agitat de visuri confuze, în care străluceau ochii cenușii, de neînțeles, ai lui Charles Bayne.

***

A doua zi dimineață, se trezi în toane rele.

– Exagerezi, Tina, o dojeni Mandy la micul dejun. Cum îndrăznești să faci mutra asta în timp ce pleci două zile să-ți vezi părinții?

– Am avut o noapte proastă, atâta tot.

Din fericire, năvăli Sarah, punând capăt explicațiilor. Se întorcea de la muncă și se așeză o clipă cu prietenele.

– Am niște bârfe noi să vă povestesc, exclamă aceasta bucuroasă, ungând cu unt o felie de pâine prăjită. Se pare că

Beth Garland și Charles Bayne au camere separate. Ciudat, nu?

– În nici un caz! replică Tina, iritată. Beth Garland nu este nici soția, nici măcar prietena sa: îi este soră.

Fu rândul lui Sarah să pară năucită.

– De unde știi?

– Datorită lui Alan. I-a vorbit lui Beth. Ea i-a spus că era despărțită de soț. A părăsit-o pentru o dansatoare.

– Ei bine, fluieră dezaprobator Mandy! Biata fată. În acest caz, seducătorul doctor Bayne este un bărbat liber...

– Nu știu și nu este problema mea! spuse Tina, ai cărei obraji se îmbujorară imediat.

– Puțin prea vehement, nu găsești? îi șopti Sarah lui Mandy, făcându-i cu ochiul. Dar nimeni nu-ți reproșează asta, adăugă în direcția Tinei. Nu ești singura care a cedat farmecului său. Toate femeile libere din spital s-au îndrăgostit cu disperare de el!

– Ei bine, eu, nu! Și pot spune că nu-mi este nici măcar simpatic, dacă vrei să știi!

– Fără îndoială, de aceea mergi la Nottingham cu el! exclamă Mandy cu maliţiozitate.

– Asta nu dovedește nimic! M-a auzit spunând că trebuia să merg să-mi văd părinții și mi-a propus mașina sa, deoarece și el trebuie să meargă la o conferință acolo.

Nimic mai mult!

– Propunere mai degrabă suspectă pentru un celibatar! o ironiză Sarah. În locul tău, n-aș avea încredere!

– Nimic nu spune că am! Oricum, le întrerupse exasperată, mă întreb de ce discutăm despre el! Are un caracter groaznic, foarte iute la mânie. Am acceptat din pură politețe!

– Dar mărturisește cel puțin că are niște ochi cenușii extraordinari! De altfel, nu știu ce i-ai făcut, dar este sigur că-l preocupi!

– Ah, înțeleg! Întâmplarea cu "tânăra persoană arogantă", așa este? ricană Tina.

– Nu numai. În noaptea aceasta am avut o urgență și profesorul Prosser, înainte de operație, a povestit cât de mult a apreciat soția sa comedia muzicală. L-a întrebat pe Charles cine era cuplul tânăr pe care i-l prezentase după spectacol. Charles a dat numele tău: "Ah, "la bella bambina" de la sala Merton! a spus profesorul. Și în acea clipă Charles a murmurat că în ciuda aparențelor de frumoasă "bambina", ești mai degrabă o otravă afurisită... sau așa ceva. În sfârșit, am prins destul de greu, deoarece era în italiană. În orice caz, amândoi au râs foarte mult!

Tina lăsă capul în jos.

Remarca era crudă și ideea că-l amuzase pe profesorul Prosser, o rănea mai mult decât orice.

– Haide, Tina, oare ce s-a întâmplat cu umorul tău? reluă Sarah, întristată să vadă durerea zugrăvindu-se pe chipul prietenei sale. Era evident că Charles Bayne glumea!

***

La ora paisprezece, Tina era gata. Își pusese niște blugi și două pulovere în geanta de călătorie, îmbrăcase un pulover și niște colanți din jerseu negru, peste care trecuse o pereche de jambiere drăguțe, asortate cu puloverul. La Nottingham putea să fie frig. Aruncă o privire în oglinda din vestibul. Oare cine avea aerul unei mici afurisite arogante? În orice caz, aceste cuvinte erau foarte neplăcute de auzit! Charles Bayne nu trebuia să se aștepte să găsească în ea o companie de călătorie accesibilă și prietenoasă!

Când BMW-ul lui Charles parcă în fața ușii, tristețea Tinei se transformase într-o furie rece. Ah! va vedea că era o otravă! Pe viitor, nu va mai vorbi aiurea!

– Salut! strigă vesel Charles pe ferestra mașinii.

"Este ridicol de seducător!" se gândi Tina văzându-l. Își schimbase haina albă de spital cu un pulover din cașmir cu guler rulat, peste care purta un elegant bluzon din piele de căprioară.

Tina se instală în față și îl salută cu un "bună ziua!" mai degrabă rece, în timp ce el îi lua geanta.

– Ești fermecătoare astfel. Îmi plac mult jambierele!

Tina încerca să se relaxeze în timp ce rulau pe străzile cunoscute din Norchester, dar în zadar. Despre ce naiba va putea vorbi în timpul acestui lung drum?

– Sarah mi-a spus că a trebuit să operezi în plină noapte? spuse pentru a începe o conversație.

– Sarah?

– Una dintre infirmierele atașate blocului operator.

– Ah! răspunse el, cu un aer ușor amuzat. Ți-a plăcut spectacolul, aseară?

– Foarte mult. Soția dumitale este superbă.

– Vorbești despre Beth?

Infam personaj!

Acum, când cunoștea adevărul, îl ura. De ce oare continua să joace acest joc ridicol? Pentru a o necăji? Sau avea alte motive?

Tina se închise într-o tăcere obsedantă. Când în cele din urmă ieșiră din oraș, Charles remarcă:

– Ești foarte tăcută, Tina. Am spus oare ceva care ți-a displăcut?

– Deloc! protestă aceasta fără să poată să-și ascundă complet proasta dispoziție. Am dormit destul de prost, atâta tot.

De ce era prea lașă pentru a-i spune ce credea despre el, despre observațiile din spatele său, despre permanentele sale minciuni?

Charles deschise radioul și notele antrenante ale unei melodii country umplură mașina și o liniștiră puțin. Avea impresia că se comporta ca o copilă și își reproșa asta. Dar după toate aparențele, simpla prezență fizică a acestui bărbat avea darul s-o scoată din sărite.

– Când ți-ai obținut diploma de infirmieră, Tina? o întrebă gentil.

– Exact acum un an. Am avut noroc să primesc acest post la Norchester imediat după aceea.

– A fost meritat. Modul în care l-ai salvat pe domnul Dalby, îți demonstrează excepționala competență.

Tina roși. Charles Bayne nu era genul care să facă niște complimente. În mașină era cald și confortabil, în timp ce peisajul de țară hibernal trecea prin spatele geamurilor; brusc, se simți mai în largul său.

– Vorbește-mi despre dumneata, Tina. Părinții au trăit întotdeauna la Nottingham?

– Am crescut acolo, ca tata, dar mama este din Irlanda.

– Ah, ar fi trebuit să bănuiesc... desigur, din cauza temperamentului dumitale, o tachină zâmbind. Și ai frați sau surori?

– Nu. Dumneata?

Acum, sau niciodată.

– O soră pe care o cunoști.

– Ah da?

Tina era inocența însăși.

– Evident; este Beth.

– O credeam soția dumitale, remarcă infirmiera fără să insiste.

– Ei bine, nu. Soțul său a părăsit-o.

Acum se aflau în plină câmpie. Câmpurile înzăpezite se întindeau cât vedeai cu ochii.

– Ai făcut medicina imediat ce ai ieșit din colegiu?

Tina era realmente curioasă. Charles era mai în vârstă decât media internilor și se întrebase mereu de ce.

– Ah! așadar, ai remarcat că nu mai sunt un bărbat tânăr, nu-i așa? Nu. De fapt, am fost inginer în industria agroalimentară.

– Ce interesant! De ce ai decis să-ți schimbi meseria?

– Autentică lipsă de satisfacții profesionale. Am atins foarte repede cel mai înalt post în branșă, iartă-mi vanitatea – și brusc am înțeles că voiam să fac mai mult decât să ajut la distrugerea dinților și a stomacurilor consumatorilor. Am început medicina doar la douăzeci și patru de ani.

– Ești ambițios?

– Teribil. Am câteva teorii pe care aș vrea să le pot demonstra și aplica în curând.

– Ca persistența simțului auditiv în come?

– Da.

– Acum, că nu ne poate auzi nimeni, ce crezi despre asta? Are șanse să-și revină?

– Foarte slabe, dacă vrei părerea mea. Dar mecanismele traumatismelor craniene nu scapă și nu poți să le prevezi niciodată.

Brusc, Tina se simți complet relaxată. Începură să vorbească despre mii de lucruri. Se surprinse povestindu-i primele experiențe de infirmieră, pe care Charles le puncta cu observații fine și perspicace. Reuși s-o facă să râdă de mai multe ori.

La jumătatea drumului, într-un târgușor frumos, Charles parcă mașina în fața unui salon cochet de ceai. Găsiră o masă plăcută, chiar în fața unei ferestre.

În sala confortabilă, unde în șemineu trosnea un foc superb, Tina, în timp ce sorbea cu înghițituri mici un irish cafee, îl asculta pe Charles vorbindu-i despre copilăria sa. Pentru prima dată încerca un sentiment de înțelegere cu el.

– Mama noastră a murit când Beth și cu mine eram foarte tineri; presupun că de aceea ne simțim atât de apropiați unul de altul.

– Beth și-a dorit mereu să cânte?

– De când era o copiliță, nu mai înaltă de-o șchioapă. Povestea cu divorțul a fost pentru ea un coșmar.

Biata copilă, am impresia că-i va trebui mult timp până să mai aibă încredere într-un bărbat...

– Dacă întâlnește pe cineva de bine, cine știe... sugeră Tina cu prudență, gândindu-se la Alan.

– Poate... Apropo, îți datorez scuze.

– De ce oare?

– Pentru că te-am lăsat să înțelegi că eram căsătorit.

– Oh! asta era! exclamă Tina roșind.

– Prima dumitale reacție a fost atât de agresivă, încât n-am dorit să-ți arăt că te înșelai.

– Știu; pentru dumneata eram "o mică persoană arogantă", așa este?

Charles dădu din cap tăcut.

– M-ai certat atât de bine, încât nu am vrut să îți arăt că te înșelai. A fost întru totul stupid din partea mea; temperamentul meu coleric îmi joacă feste urâte. Să uităm asta, vrei?

Părea că se uită în gura sa. Tina îi văzu mâna tremurând. Dar brusc, cuvântul "otravă" îi veni în memorie și dintr-o dată, ceva se rupse în ea.

– N-are nici o importanță, îi răspunse tăios.

Se lăsă o tăcere apăsătoare.

– Este timpul să mergem! mormăi Charles, chemând chelnerul pentru a plăti consumația.

Ochii cenușii își pierduseră strălucirea și-și regăsiseră duritatea de oțel.

"De ce oare sunt mereu în defensivă cu el?" se întrebă Tina urcând în mașină. Știa foarte bine că răspunsul său evaziv întrerupsese curentul călduros care se stabilise între ei. De ce? Era inexplicabil.

BMW-ul demară și Tina privea cu încăpățânare pe fereastră. Își reproșă asta și făcu un efort pentru a restabili legătura.

– Care este tema conferinței la care te duci să asiști la Nottingham?

– Nimic pasionant, mormăi Charles ridicând din umeri.

Expresia sa inaccesibilă, o descurajă. Interiorul mașinii păru că se micșorase și se încărcase cu electricitate. Tina voia să-i spună că regretă că fusese atât de dură, dar aruncând o privire asupra feței lui posomorâte, renunță.

Mai mulți kilometri nici unul, nici celălalt nu spuse o vorbă. Peste câmpia înghețată se lăsa noaptea și Tina se simțea îngrozitor de rău. El făcuse cum crezuse mai bine să se explice, iar ea, deliberat, făcuse totul imposibil.

Cu trecerea minutelor, tăcerea devenea tot mai apăsătoare. Tina se lăsă prinsă de farurile orbitoare pe care le întâlneau. Avea impresia că trăiește un coșmar mut. Străbătură orașe, sate, apoi din nou câmpuri...

Incapabilă să mai suporte mult timp această tensiune îngrozitoare, Tina întinse brațul pentru a deschide radioul. Evident, Charles avusese aceeași idee, în aceeași clipă.

Mâinile li se loviră, în timp ce mașina devie brusc; Tina avu impresia că sunt aruncați drept sub roțile unui camion enorm, care venea din sens invers.

Cu o mișcare a volanului, Charles de-abia reuși să evite coliziunea. Camionul de mare tonaj se îndepărtă claxonând furios, fiecare claxon părând a fi o înjurătură. Charles încetini. Aparent, BMW-ul nu fusese nici măcar atins, dar parcă imediat ce putu pe margine, apoi se întoarse spre Tina, cu fața albă ca varul.

– Dumnezeule! ce se întâmplă cu dumneata? Orice spun sau fac, se pare că ai mereu mii de lucruri să-mi reproșezi! Mi-am cerut iertare, am încercat să plecăm dintr-o poziție avantajoasă și tot ce obțin este o tăcere mormântală. Te comporți ca o copilă răsfățată, care merită o bătaie bună la fund. Și pentru a încununa totul, era gata să produci un accident fatal!

Tremurând din cap până în picioare, Tina nu se gândea decât la un lucru: să fugă și să se piardă în noapte, pentru a scăpa de ochii cenușii ai lui Charles, întunecați de furie! Timp de câteva secunde rămase nemișcată, complet paralizată, apoi deschise portiera și sări jos. Începu să alerge ca o nebună pe marginea noroioasă a drumului.

Charles o urmă trântind portiera după el. O ajunse fără greutate și o prinse cu duritate de umeri.

– Ce faci acum, nebună mică? țipă scuturând-o violent.

Se priviră o clipă fără să spună o vorbă, tremurând amândoi, apoi Charles se aplecă brusc asupra ei, punând stăpânire pe buzele sale cu o brutalitate uimitoare. Tina se zbătu furioasă dar, fără să știe cum, brațele puternice ale lui Charles i se înnodară în jurul umerilor și nu mai fu conștientă decât de sărutul sălbatic, căruia i se abandonă fără rezistență.

Charles slăbi puțin strânsoarea și-și adânci în ochii ei privirea ochilor cenușii și agitați ca o mare în furtună. Apoi buzele li se întâlniră din nou.

Tina avu impresia că tot trupul nu-i mai era decât un foc aprins, minunat și dureros. Niciodată nu cunoscuse așa ceva.

– Întoarce-te în mașină, înainte să-mi pierd orice control asupra mea, ordonă Charles cu voce răgușită.

O luă de mână și o făcu cu brutalitate să se așeze pe scaunul din față.

– Așadar, asta era! exclamă pe un ton trist. Foarte bine jucat! Te felicit. Ai făcut totul pentru a mă aduce la o acțiune pe care iar mi-o vei reproșa!

Porni mașina și o aduse pe asfaltul negru al drumului. Tina, cu ochii pierduți în depărtare, avea impresia că se prăbușise într-o prăpastie atât de întunecoasă și de adâncă, încât nu va mai putea niciodată să vadă lumina zilei. Nu mai știa nici unde era, nici cine era.

Nu rămăsese decât amintirea gurii lui înflăcărate care o cuprinsese cu pasiune pe a sa.

Charles conducea periculos de repede și curând ajunseră în fața unui mic oraș. La intrarea în aglomerație, trebui să încetinească.

Tina continua să se uite cu încăpățânare pe fereastră, închisă într-o tăcere și o izolare insuportabile. Acum străbăteau strada principală unde străluceau firme luminoase și se plimba o mulțime veselă.

Tânăra femeie remarcă brusc un panou care indica gara; ca prin minune, mintea începu să-i funcționeze din nou.

– Charles, lasă-mă aici, te rog. Vreau să cobor.

Acesta parcă imediat, fără să lase să se vadă nimic din sentimentele sale.

Tina își luă geanta de pe bancheta din spate și deschise portiera.

– Trebuie să te părăsesc acum; îmi pare rău, dar... voi merge mai departe cu trenul.

Incapabilă să spună mai mult, alergă spre gară, care era la câțiva pași de ea. Fără să se preocupe să-și ia bilet, se repezi pe primul peron unde, ca prin minune, aștepta un expres.

Ușile se trânteau și răsună un șuierat. Tina sări repede într-un vagon. Oare unde mergea? Nu știa, dar nu avea importanță din moment ce putea să scape în sfârșit de Charles!

Trenul porni cu o mișcare bruscă și Tina, scuturată de suspine, se prăbuși pe un scaun, cu ochii plini de lacrimi.

Capitolul 7

Trenul alerga în întunericul străbătut din când în când de lumini ascuțite. Gările mici treceau prea repede pentru ca Tina să le poată recunoaște.

Afundată în fotoliu, nici măcar nu voia să se gândească la ceea ce tocmai se întâmplase. Important era să fie departe de Charles, pentru a-și putea regăsi calmul. De ce oare îi acceptase propunerea? Fusese o nebunie. Și totuși, nu regreta nimic. Sărutul său îi deschisese o lume de senzații necunoscute de o frumusețe sălbatică și pasionată, care o tulburase complet.

Oare ce se întâmplase? De ce luaseră lucrurile o întorsătură atât de proastă? Trebuia să alunge cu orice preț amintirea brațelor care o îmbrățișaseră, a buzelor care o sărutaseră atât de pasionat, a privirii care arunca acele fulgere teribile.

Se strădui să revină la lucruri mai reale. Oare unde mergea acest tren în care se suise ca o nebună, fără să se preocupe de nimic? Evident, era un expres, dar care putea s-o ducă oriunde în Anglia. Trebuia mai întâi să se informeze!

Aruncă o privire în jurul său. Cei câțiva pasageri rari, păreau mai degrabă oameni de afaceri absorbiți de citirea ziarului de seară.

Scotoci în poșetă în căutarea oglinzii, se pieptănă, apoi își aplică puțină pudră compactă pe față. În sfârșit, avea din nou un aer prezentabil! Tina se ridică și se apropie de călătorul care era chiar în spatele ei.

– Iertați-mă, domnule, dar ați putea să-mi spuneți unde merge acest tren? Am sărit înăuntru fără măcar să verific.

Acesta ridică spre ea o față amabilă și zâmbi gentil.

– Oprește la Nottingham. Unde vreți să mergeți?

– Nottingham! exclamă Tina cu ușurare. Ei bine, asta este destinația mea. Am avut noroc. Mulțumesc, domnule!

Tânăra femeie se întoarse și se așeză. Deja avea o problemă mai puțin! Sosind, va da un telefon acasă și tatăl său va veni s-o ia. Le spusese că va veni cu mașina, dar nu avea importanță. Gândindu-se la ei, Tina își simți inima încălzindu-se. Cât de bine va fi să-și panseze rănile în plăcuta atmosferă familială!

Dar tresări brusc; și dacă Charles venea s-o aștepte la gară? Era genul lui! Și-l imagina tunând și fulgerând și foarte

hotărât s-o facă să afle asta! Măcar o dată, îi dădea dreptate. Se comportase ca o proastă.

Începu să întrezărească motivul acestui comportament inexplicabil. Începând din clipa în care pusese piciorul în mașină, tensiunea dorinței sale pentru Charles o înfuriase și apoi toate celelalte! Se aflase întru totul legată și supusă forței de atracție fizică și nu se mai gândise decât la un lucru: să se refugieze în brațele sale! Niciodată nu va mai îndrăzni să-l privească în față!

Îl cunoștea atât de puțin! Oare cum se făcea că amândoi reacționaseră atât de violent? Să fie oare asta dragostea? Un fel de curent electric ce străbate ființele și le lasă foarte emoționate? Da, fără nici o îndoială. Când Charles o sărutase, avusese impresia că trăiește – că trăiește cu adevărat, din tot trupul său – pentru prima dată în viață.

Trenul încetinise. Intra în gară. Vecinul său se ridică și, aplecându-se spre ea, îi spuse:

– Nottingham! Ați avut noroc, domnișoară. Data viitoare, fiți atentă, altfel s-ar putea să ajungeți în Siberia!

Tina îi răspunse cu un zâmbet rapid, își luă geanta de călătorie și se grăbi să coboare pe peron, unde lăsă repede capul în jos, de teamă ca Charles să nu fie acolo, s-o aștepte. Un controlor verifica biletele de ieșire și pasagerii se aglomeraseră în fața ușii turnante. De cealaltă parte, Tina zări capul brunet al lui Charles, apărând din mulțime.

Ochii cenușii, aproape negri de furie, o căutau. Era foarte palid.

Tremurând, cu inima palpitând, Tina se refugie lânga un chioșc de ziare și se ascunse în spatele unui stâlp împodobit cu ultimele scandaluri politice. Înghețată, așteptă câteva minute care i se părură interminabile. Când peronul fu gol, îndrăzni o privire. Nu mai era nici urmă de Charles. Oare unde se dusese?

Tina alergă până la sala de așteptare și coborî în toaleta doamnelor. Dădea spre parcaj. Fără să ezite, luă un scaun, urcă deasupra și privi prin lucarnă. Era un BMW acolo! Tina nu se mișcă, stând cu nasul lipit de geam, conștientă de ridicolul situației. Din fericire, nu intră nimeni.

După o clipă, îl văzu pe Charles revenind cu pași mari până la mașină, deschizând portiera și pornind motorul. Brusc, avu dorința de a-l striga, de a-l reține. Dar nu! Nu va îndrăzni niciodată să-i înfrunte mânia și disprețul!

Rămase acolo, tremurând și înghețată, până când puternicul vehicul dispăru.

Când ieși din nou, controlorul o opri la capătul peronului.

– Biletul, vă rog! Vă simțiți bine, domnișoară? adăugă acesta cu bunăvoință, remarcând fața palidă și trasă.

Tina încuviință în timp ce scotocea în poșetă în căutarea portofelului.

– N-am putut să-mi cumpăr bilet.

Am urcat rapid la oprirea precedentă. Pot oare să plătesc acum?

– Desigur. V-ați certat cu iubitul, asta este, nu-i așa? Un tip înalt, brunet, care vă căuta mai înainte. M-a întrebat dacă v-am văzut.

– Părea furios?

– Este puțin spus! Dar nu mai aveți să vă temeți de nimic. A plecat, reluă controlorul cu un zâmbet părintesc.

Tina dădu cu tristețe din cap.

– De unde aș putea telefona?

– Chiar alături de biroul de bagaje.

Cinci minute după ce formase numărul de acasă, tatăl său era acolo.

***

Doar o oră mai târziu, așezată confortabil în salonul familiar, în mână cu un pahar cu lapte cald, parfumat cu coniac, Tina avu în sfârșit impresia că-și recapătă forțele.

– Ei bine, draga mea, te simți mai bine? o întrebă mama sa. Sper cel puțin că nu ai răcit.

Tina oftă. Câtă dreptate avusese să vină să se refugieze lângă ei! Charles nu o va putea găsi! Nu-i cunoștea adresa.

– Ar trebui să-i dai totuși un telefon acelui doctor care te-a adus cu mașina, sugeră domnul Morgan. Doar ca să știe că totul este în ordine. A fost amabil din partea lui să-ți propună călătoria, indiferent ce s-a putut întâmpla între voi!

– Da, Tina, întări doamna Morgan. Își poate imagina orice. Sau, dacă nu ai într-adevăr dorința să-i vorbești, poate telefona tatăl tău la universitate și să-i lase un mesaj.

Tina făcu un semn aprobator din cap. Acum, când furtuna se domolise puțin, considera sfatul rezonabil.

– Adevărat, tată? O vei face? Mi-a spus că trebuia să asiste la o conferință. Spune-i doar că am ajuns cu bine și că mă voi întoarce cu trenul, duminică. Nu pot să-i vorbesc... Oh! dacă ai ști cât de prostește m-am comportat!

"Ce rușine! se gândi Tina. Și când te gândești că sunt infirmieră cu diplomă, care își asumă în fiecare zi serioase responsabilități profesionale și mă comport ca o copilă nevrotică doar pentru că... A văzut bine. Sunt o adevărată otravă!"

Își auzi tatăl formând numărul și cerând să-i lase un mesaj doctorului Charles Bayne, care trebuia să participe la un colocviu în acest weekend.

Se făcu liniște, apoi tatăl său repetă numele lui Charles Bayne, cu voce mirată. Altă tăcere; domnul Morgan îi mulțumi persoanei de la celălalt capăt al firului și închise.

– S-a făcut? întrebă doamna Morgan. Nu-i nici o problemă?

– Nu există nici o conferință medicală în acest weekend.

– Cum asta? exclamă Tina, complet năucită.

– Da. Au verificat de două ori. Este prevăzut un seminar al sahiștilor pentru vinerea viitoare, nimic altceva. Nu știu ce ți-a spus doctorul Bayne al tău, dar aparent, a făcut drumul până la Nottingham degeaba.

Tina închise ochii. Era prea mult! Ce însemnau toate acestea? Charles venise doar pentru a o însoți? Era absurd!

Soneria telefonului răsună brusc în vestibul făcându-i pe toți să tresară.

– Mă duc eu, spuse doamna Morgan. Trebuie să fie doctorul tău.

Se duse să răspundă și se întoarse două secunde mai târziu.

– Tina, este Alan; prietenul tău din Norchester. Pare foarte impresionat.

Tina se repezi neliniștită la telefon.

– Alan?

– Oh! Tina! Mă temeam că nu te găsesc. Charles este cu tine?

– Charles? Nu. Ce voiai să-i...

– Poți să-l găsești? o întrerupse cu voce încordată. Mi-ai spus că mergea la universitatea din Nottingham, așa este?

– Așa credeam. Dar ce se întâmplă?

– Beth a leșinat pe scenă în această după-amiază și a fost transportată imediat la spital. Tina, trebuie neapărat să-i anunți fratele!

Charles! Și ea nu știa câtuși de puțin unde putea să fie!

– Tina, mă asculți?

– Da, Alan, dar n-am nici o idee de locul în care se află. Promit să fac tot posibilul să-l anunț. Poate că telefonează el...

"Dar nu-mi cunoaște nici adresa, nici numărul de telefon!" adăugă în minte cu disperare.

– Dar Tina, nu este posibil. Cu siguranță, ți-a spus ce face. Unde s-a dus după ce te-a lăsat?

– N-am timp să-ți explic acum, Alan. Ar fi mai bine să închizi, în cazul în care va vrea să telefoneze. Îndată ce voi putea să-i vorbesc, îi voi spune să telefoneze la spital. Îți promit. Se știe ce s-a întâmplat cu Beth?

– Este prea devreme pentru a spune. Tocmai este consultată. Te las, Tina. La revedere.

Tânăra femeie închise, cu un nod în gât. Ce proastă fusese! Măcar dacă...

– Nimic grav, sper? întrebă mama sa.

– Sora lui Charles tocmai a fost internată. Și-a pierdut cunoștința! Oh! Dumnezeule, ce voi face, se lamentă. Trebuie să-l găsesc neapărat. Ah! dacă nu m-aș fi comportat ca o proastă, aș fi știut acum unde este.

– Putem încerca la poliție, sugeră tatăl său. Ai reținut numărul de înmatriculare?

– Deloc. Are un BMW roșu închis, dar probabil există sute în Nottingham!

– Dar de ce nu la hoteluri? Dacă n-a descins la universitate, fără îndoială și-a rezervat o cameră undeva. Bineînțeles, în cazul în care nu s-a hotărât să se întoarcă la Norchester.

Telefonul sună din nou. Se priviră în tăcere.

– Mă duc eu, exclamă Tina.

Se repezi la aparatul care, în graba sa, era să-i scape din mâini.

Se auziră o serie de bipuri și țârâituri. Se suna dintr-o cabină publică. "El este!" se gândi Tina.

– Charles? Tu ești?

– Tina?

Părea ușurat.

– Am încercat la cinci Morgan din cartea de telefon, înainte să te găsesc. Cum naiba ai făcut la gară? Am...

– Charles, te rog, ascultă-mă; este foarte important.

– Te ascult.

– Să lăsăm deocamdată ceea ce s-a întâmplat în această după-amiază. Beth a leșinat în timpul spectacolului și a trebuit să fie internată. Este serios. Alan nu mi-a dat amănunte, adăugă după o ușoară ezitare, dar m-a rugat să fac acest comision în cazul în care suni.

Se lăsă tăcerea.

– Charles? M-ai înțeles? Alan părea teribil de îngrijorat.

– Alan? Cine este? Ah! da, prietenul tău!

Cum se face că a aflat?

– Nu știu, dar acum este cu Beth.

– Telefonez imediat.

– Unde ești? întrebă Tina, cu voce tremurătoare. Vrei să treci pe acasă? Eu...

– Mulțumesc, prefer să mă întorc imediat la Norchester.

– Dar nu poți să pleci așa. Presupun că nici măcar n-ai cinat.

– N-are nici o importanță. Sunt rezistent. Dar tu, te vei întoarce cu trenul?

Ea făcu semn din cap, dar realiză brusc că n-o putea vedea.

– Da, duminică. Oh! Charles, îmi pare atât de rău...

– Să păstrăm scuzele pentru mai târziu, de acord? o întrerupse tăios. Trebuie să telefonez la Norchester. La revedere.

– La revedere, Charles, murmură Tina aproape neauzit. Și...

– Și ce?

– Îmi pare rău pentru... pentru astăzi.

– Ah! spuse Charles.

Închise.

Tina se întoarse în salon cu impresia că este frântă de oboseală. Se prăbuși pe un fotoliu și bău ultima picătură de lapte cald.

– Ei bine? întrebă tatăl său. Doctorul Bayne, presupun?

– Da. Este înștiințat și se întoarce la Norchester.

– În seara aceasta! exclamă mama sa. Sărmanul...

– Da. A spus că nici măcar nu a cinat! Mă simt mizerabil. Totul este din vina mea.

– N-ai nimic să-ți reproșezi, draga mea, o asigură gentil doamna Morgan.

Tina își mușcă buza. Își reproșa atât de multe!

– Există ceva care mă miră, remarcă domnul Morgan, această poveste cu conferința medicală. De-a ce se joacă doctorul tău? Să fie oare genul de play-boy?

– În nici un caz! protestă Tina cu putere. Este minunat. Este un mare chirurg și...

– Și tu îl iubești, nu-i așa?

– Greu de imaginat! Nu-l cunosc decât de o săptămână.

– Ei și? exclamă doamna Morgan cu ochii strălucind. Nu mi-a trebuit o zi ca să mă îndrăgostesc de tatăl tău.

– Ce vârstă are doctorul Bayne? întrebă domnul Morgan, făcând cu ochiul soției.

– Douăzeci și opt sau treizeci de ani! A început medicina foarte târziu. A fost inginer în domeniul agroalimentar, puțin pasionat de profesie. Oricum, un chirurg fără pereche.

– Îl iubești, nu există îndoială, repetă tatăl său dând din cap.

– Nu știu. În tot cazul, cu siguranță nu este reciproc și ar avea dreptate să nu-mi mai vorbească după tot ce i-am făcut.

Nu vă imaginați cât de ridicolă am fost, dar... vedeți, adăugă Tina cu gura uscată, la început am crezut că era căsătorit și am refuzat să ies cu el. Începând de atunci, totul a luat o întorsătură proastă. Am crezut că Beth Garland, o splendidă cântăreață de care Alan s-a îndrăgostit nebunește, era soția sa. Pe scurt, mi-a propus să mă aducă la Nottingham cu mașina, pentru că mergea la o conferință medicală, sau cel puțin, este ceea ce am crezut că înțeleg. În timpul drumului, am fost îngrozitoare; închisă într-o tăcere încăpățânată și într-o asemenea stare de tensiune nervoasă încât era să provoc un accident. De furie, m-a sărutat, iar eu am fugit până la gară, pentru a sări în primul tren.

Părinții săi schimbară o privire amuzată.

– Asta seamănă întru totul cu dragostea. Un caz disperat, dacă vrei părerea mea. Nimic altceva nu ar putea fi atât de complicat!

– Iar acum, continuă Tina, cu un nod în gât, este obligat să plece cu stomacul gol, prin zăpadă...

– Ascultă, draga mea, dacă este un bărbat atât de capabil cum spui, nu-l vor pune în primejdie câțiva fulgi de zăpadă. Probabil știe ce face. Sora sa mi se pare mai de plâns decât el!

– Beth! Dumnezeule! Trebuie să telefonez imediat la spital.

– Așteaptă până mâine, o sfătui mama sa cu fermitate. Știi la fel de bine ca mine că este pe mâini bune. Să ne așezăm la

masă și vei povesti totul. Dar de data aceasta, începând cu începutul!

În acea noapte, Tina avu un somn greu și agitat, iar în visuri îi reveniră de mii de ori sărutările lui Charles. De fiecare dată când buzele lui le atingeau pe ale sale, se trezea tresărind, pentru a și-o imagina imediat pe Beth întinsă fără cunoștință, pe o masă de operație.

Își privi ceasul. Ora unu și jumătate; oare Charles o fi ajuns deja la Norchester? Sau trupul său zdrobit într-un accident fatal fusese luat de o ambulanță, în mijlocul luminilor albăstrui ale girofarului și în urlete de sirene?

Nu, hotărât lucru, nu mai putea să doarmă! Oare cine era astăzi de gardă la Merlon? Cu siguranță, nu Katie Grant, era încă în concediu. Liz Burroughs? Sylvia Pott?

Își aminti brusc că Mandy lucra în seara aceasta la serviciul de pediatrie. Coborî în vârful picioarelor și închise cu grijă ușile, pentru a nu-și trezi părinții.

– Alo? Dați-mi pediatria, vă rog.

– Poftim?

Vocea lui Bill, portarul, părea susapicioasă.

– Bill, sunt eu, Tina Morgan.

– În regulă, șefa! glumi acesta.

I se răspunse aproape imediat și recunoscu îndată vocea prietenei sale.

– Mandy? Sunt eu, Tina.

– Tina? Dar te credeam la Nottingham.

– Aici sunt. Te sun de la părinții mei. Voiam să știu dacă ai noutăți despre Beth Garland. Mi-a telefonat Alan.

– A fost operată de urgență. Sarcină extrauterină.

Tina nu-și credea urechilor.

– Așadar, era însărcinată?

– Da, dar nu mai este. Charles Bayne a văzut-o adineaori. A sosit pe la ora nouă, foc și pară. Nu știu dacă din cauza lui Beth, dar după Liz, era foarte prost dispus! Apropo, Tina, ce ați făcut? Credeam că mergeți împreună la Nottingham?

– Oh, este o poveste lungă! Am să-ți povestesc la întoarcere. La revedere, Mandy, pe duminică.

Urcă încet scara și se culcă. Ar fi dansat de bucurie! Charles ajunsese bine, sănătos și asta era tot ce conta! Își dădu seama, nu fără rușine, că asta o interesa de mii de ori mai mult decât operația lui Beth. Dacă Charles ajunsese cu bine, nu cerea mai mult. De-abia puse capul pe pernă, că adormi.

Capitolul 8

A doua zi, Tina luptă toată ziua împotriva nerăbdării de a se întoarce cât mai repede posibil la Norchester. Venise să-și vadă părinții și își reproșa că era mereu cu mintea aiurea. Făcu tot posibilul să nu se gândească decât la prezent și să-l alunge pe Charles din minte, dar nu era ușor. În ciuda eforturilor, amintirea buzelor fierbinți o obseda.

Se hotărî să meargă să cumpere ceea ce-i trebuia pentru a pregăti rogan josh, pe care i-l promisese lui Alan, deoarece nu mai avea timp să facă luni cumpărături. La raionul de măcelărie din supermarket, se surprinse încă o dată visând cu ochii deschiși.

– Doriți altceva, domnișoară?

– Nu, mulțumesc, răspunse Tina tresărind. Unde se află condimentele, vă rog?

– Lângă legume.

Cu punga cu provizii, Tina se duse la autobuz și era gata să rateze stația, atât era de pierdută în gânduri. Oare cum se vor desfășura revederile cu Charles? De ce pretinsese că trebuia să asiste la o conferință medicală? Să se fi înșelat pur și simplu asupra datei? Greu de imaginat. Charles era o persoană extrem de meticuloasă.

În cele din urmă trase concluzia că singura explicație posibilă era că-și căutase o justificare pentru a o însoți la Nottingham. Totuși, nici această ipoteză nu era foarte convingătoare: să ai astfel de atenții pentru cineva pe care-l consideri o adevărată otravă?

Scutură din cap și privi pe fereastră. Ajunsese și nici măcar nu-și dăduse seama! Trebui să împingă pe toată lumea și să sară din autobuzul care pornise deja. Dacă la două sute de kilometri de Charles, era astfel cu capul în nori, cum va face să se concentreze asupra muncii sale, la spital?

– Un telefon pentru tine, draga mea, îi spuse mama când deschise ușa.

Inima Tinei tresări.

– Nu este doctorul Bayne, adăugă doamna Morgan cu maliționzitate, ci Alan. Voia să te anunțe că... Beth – acesta este numele? – este în afară de pericol. Puțin amețită în această dimineață, dar perfect refăcută. Nu voia să-ți faci griji.

– Drăguț din partea lui.

Dragul de Alan, mereu atât de atent!

– Când intenționezi să pleci, Tina? întrebă mama sa, eliberând-o de provizii, pentru a le pune în frigider.

– Dacă nu vă supără, mi-ar plăcea să iau trenul de dimineață. Nu încetez să mă gândesc la spital.

– Și la Charles, nu-i așa? Bineînțeles, nu te vom reține; înțeleg că ești nerăbdătoare să rezolvi totul. Dar deocamdată, încetează să te frământi. La televizor este un film bun cu Deanna Durbin. Așază-te comod și relaxează-te puțin. Muncești din greu toată săptămâna; este drept să-ți acorzi puțină destindere.

***

Tina luă ultimul tren de dimineață pentru Norchester, cu mielul bine înfășurat în foiță de aluminiu. Zăpada proaspăt căzută acoperise câmpurile cu un strat alb imaculat. Tina privea peisajele de iarnă trecând cu viteză prin fața ochilor, minunându-se de frumusețea lumii. Nici măcar gândul primirii glaciale a lui Charles nu putu s-o posomorască. Simplul fapt de a-l vedea o umplea de bucurie și nu cerea mai mult.

De ce oare îi trebuise atâta timp să înțeleagă că îl iubea?

Îl adora; era limpede. Dar acum, marea dificultate era să-i ascundă cât de îndrăgostită era de el. Va fi oare posibil?

Făcu pe jos drumul de la gara din Norchester până acasă, știind că-i va face foarte bine să respire puțin aer proaspăt. Trebuia să se liniștească. Dar trecând prin fața spitalului, inima începu să-i bată mai repede. Charles era probabil undeva în această clădire imensă, pe cale să-i facă o vizită lui Beth. Oare despre ce vor vorbi? Îi va povesti surorii sale reacțiile ei stupide? Cu siguranță, nu; dar dacă vreodată numele său va fi rostit, gura lui va lua desigur acea expresie severă pe care i-o cunoștea atât de bine.

La ideea de a-i înfrunta mânia o cuprinse teama, dar îndreptă umerii, strânse pumnii și urcă scara imobilului cu pas hotărât, decisă să-l înfrunte curajoasă ceea ce-i vor rezerva zilele viitoare.

Mandy dormea cu o pancartă "Nu deranjați", atârnată de clanța ușii camerei sale. Pe blocnotesul de lângă telefon nu era nici un mesaj și Tina ezită între ușurare și dezamăgire. Aproape sperase la un telefon de la Charles, dar își aminti brusc că se presupunea că nu se întoarce decât seara. Poate va telefona în această noapte?

Tocmai își pregătea un sandviș când intră Sarah.

– Bună ziua, Tina! Nu te așteptam atât de devreme. Ai petrecut un weekend plăcut? Și călătoria cu superbul doctor Bayne...? Povestește!

Se așează și își turnă o ceașcă de cafea.

– Absolut catastrofală, pentru a spune adevărul.

– Adevărat? De ce? pentru că a trebuit să se întoarcă la Norchester din cauza surorii sale? Presupun că ești la curent, adăugă fără să aștepte răspunsul Tinei. A naibii surpriză, nu-i așa? După toate aparențele, nimeni nu știa că Beth era însărcinată.

– Cum se simte?

– Foarte bine; în afară de faptul că și-a pierdut copilul. Biata fată! Probabil nu este nostim să fii singură, fără soț, în primele săptămâni de sarcină. Te simți bine, Tina? se întrerupse cu solicitudine. Pari obosită.

– Da; weekendul nu a fost foarte odihnitor.

– Nu știu ce ați făcut, dar pot să-ți spun că Charles a sosit aici pe la ora nouă și că nu era doar prost dispus. Părea furios. Din fericire, în acea zi nu era de serviciu! După Liz, avea aerul unui urs dezlănțuit. V-ați certat, sau ce?

Tina oftă.

– Haide, Tina, spune-mi ce te frământă!

– Totul este din vina mea.

– Care "totul?"

– Am fost îngrozitoare; stupidă și încăpățânată.

– Tu? Dar nu-ți seamănă deloc. Dimpotrivă, ești o persoană foarte comunicativă, incapabilă să te răstești la cineva, chiar deliberat...

– Și totuși, asta s-a întâmplat.

Relată toată povestea, omițând desigur, episodul sărutărilor.

– Tina, sunt sigură că îmi ascunzi ceva!

– De exemplu, ce?

– Nu știu. Charles a fost oare prea insistent? Ești o fată frumoasă și el este un bărbat al naibii de seducător, șopti aruncându-i prietenei sale o privire pătrunzătoare. Oh! observ o licărire de vinovăție în acești fermecători ochi căprui! Hm... Sarah este vulpe bătrână, să știi! Lasă-mă să ghicesc: a încercat să te sărute și tu te-ai zbătut pentru a-ți salva onoarea, înainte de a fugi și a sări în primul tren? Așa este?

– Da și nu. Problema mea nu era să-mi "salvez onoarea", cum spui, dar totul s-a petrecut cu înverșunare și furie. Oh! Sarah, este foarte complicat! Nu reușesc nici măcar să-ți explic.

– Ești îndrăgostită de el, nu-i așa?

– Da, și situația este disperată, deoarece nu mă poate suferi. Mă consideră înfumurată, afurisită – tu însăți mi-ai spus-o – și...

– Oh! n-ar trebui să iei toate astea prea în serios. Cu atât mai mult cu cât îmi amintesc că a spus asta sub formă de glumă.

– O afurisită simpatică, dacă înțeleg bine?

Ascultă, toate astea nu au nici o importanță. Totul este că, după această călătorie în care am fost foarte prost dispusă, nu văd ce șansă aș mai avea să-l seduc! În orice caz, îți mulțumesc că mi-ai ascultat văicărelile. Ești o prietenă bună. Știu că mă pot bizui pe tine și că vei fi mută ca un mormânt. Nu vei vorbi despre asta, nu-i așa? Și mai ales lui Charles?

– Îți promit că... mărturisesc că mi-a trecut prin minte! Dar pentru că te opui...

– Nu încerca să glumești cu asta! exclamă Tina tremurând de enervare.

***

Tina își petrecu după-amiaza încercând în zadar să citească; gândurile îi reveneau mereu la Charles. Ce făcea oare?

În disperare de cauză, învârti butonul radioului și după câteva minute, după un rock californian îndrăcit, avu bucuria să audă succesul lui Beth, "Dragostea această boală incurabilă", care îi aminti de seara în care o cunoscuse la King. Nu era de mirare că putea cânta cu acele accente irezistibil de emoționante, după ce fusese părăsită de soțul care o lăsase singură cu un copil!

Dar Alan o iubea și o va proteja; asta era sigur.

Alan sună la ora cinci și jumătate.

– Te-ai întors, Tina? Ai petrecut un weekend plăcut?

– Da, mulțumesc. Cum se simte Beth? De când ai telefonat, nu m-am gândit decât la asta.

Cel puțin nu era foarte departe de adevăr!

– După câte știu, bine. Sper că mă vor lăsa s-o văd diseară. Doar dacă preferă să nu fie deranjată.

– Voi face în așa fel încât să mă informez mâine dimineață, îi promise Tina. Voi fi acolo la ora opt și treizeci. Dar să nu uiți că vii să mănânci un rogan josh la mine.

– Ce?

Părea complet năucit.

– Da, mâncarea indiană a cărei rețetă mi-a dat-o vecina mea, îți amintești?

– Ah! da, desigur.

Dar vocea îi era lipsită de entuziasm.

– Cu această ocazie, îți voi da vești despre Beth.

– Perfect – părea brusc mai interesat – transmite-i prietenia mea când o vei vedea.

– O voi face cu siguranță. Așadar, te aștept mâine seară pe la ora șapte. Apropo, preferi orez alb, sau brun?

– Mi-e egal. Acum te las, Tina. La revedere.

Avu impresia clară că Alan nu era încântat de invitația sa; părea că mintea îi era în cu totul altă parte.

Ridică din umeri și se duse să dea drumul la apă în baie. În acea seară, la ora zece, Tina era în pat. Charles nu telefonase, ceea ce o deprimase îngrozitor, deși nu înceta să-și repete că nu avea nici un motiv s-o facă.

***

A doua zi dimineață, Tina se trezi exact în aceeași dispoziție morocănoasă, ca și când noaptea nu-i întrerupsese frământările din ajun. În definitiv, s-ar putea ca nici măcar să nu-l vadă pe Charles. Profesorul Prosser opera deseori lunea până târziu după-amiaza. Își făcu o cafea foarte tare în timp ce răsfoia ziarul, care menționa pe scurt accidentul lui Beth Garland, dar fără să dea nici un amănunt.

Tina ajunse la spital puțin mai devreme. Liz Burrough își încheia raportul; infirmierele de zi nu erau încă acolo. Tina se îndreptă spre camera lui Beth și ciocăni discret în ușă înainte de a intra.

– Bună ziua!

Beth era așezată pe pat și rontăia o felie de pâine prăjită. La vederea Tinei, chipul i se lumină.

– Oare pot să intru? Oh! Îmi pare atât de rău pentru bebeluș. Ce ghinion!

– Poate este mai bine așa, dat fiind împrejurările.

Părea și mai frumoasă fără machiaj, cu buclele roșcate căzând pe umeri.

– Fără sechele, nici triști, sper?

Beth scutură din cap, dar o lacrimă mare i se scurse pe obraz și se grăbi s-o șteargă cu un șervețel.

– Ce se întâmplă, Beth? Dacă te doare, îți pot da un analgezic.

– Nu, nu este asta, protestă slab tânăra femeie. Pur și simplu mi-ar fi plăcut să am copii într-o zi și acum este imposibil.

– Ah! iată ce te frământă! exclamă Tina, așezându-se pe marginea patului. Povestește-mi ce te face să crezi asta.

– Charles mi-a explicat că a trebuit secționată trompa în care se dezvoltase ovulul, ceea ce înseamnă că nu voi mai putea avea copii, nu-i așa?

– Știi asta de la Charles?

– Nu, dar...

– Ascultă Beth: ai două trompe uterine, una de fiecare parte. Din moment ce cealaltă este sănătoasă, n-ai nici un motiv să te neliniștești.

– Adevărat? exclamă Beth, cu obrajii trandafirii de bucurie. Oh! este minunat! Voi divorța, dar în viitor... voi putea...

– Cu siguranță. Te gândești la cineva anume? întrebă Tina cu un zâmbet.

– Nu chiar, răspunse repede Beth, dar... Tina, mi-ar plăcea să-ți vorbesc puțin.

– Desigur. Despre ce anume?

– Este o problemă personală: puțin stânjenitoare. Mă văd acum cu cineva care...

– Alan?

– Da. Are importanță pentru tine? Charles mi-a spus că era prietenul tău și... Trebuie...

Tina aruncă o privire spre ceas.

– Într-adevăr, cred că este necesar, dar este ora opt și trebuie să mă duc la muncă. Ascultă Beth, îți propun să mă întorc să te văd în pauză. În regulă?

Beth îi mulțumi cu căldură și Tina se întoarse în biroul în care Sally Price îi înmână dosarele. Domnul Dalby putea rămâne așezat perioade mai lungi și nu era nici o schimbare în starea lui Sam Barlow. Erau doi internați de urgență în timpul weekendului: o fată tânără care căzuse de pe cal și, bineînțeles, Beth.

Sally Price părea foarte mândră să aibă o vedetă a muzicii în serviciu. Îi transmise Tinei toate dispozițiile. Erau multe de făcut și Tina nu știu cum trece timpul până la ora zece. În preajma camerei lui Beth zări o siluetă în haină albă. Tresări: era oare Charles?

Nu, din fericire era doar un laborant care venise pentru o pierdere de sânge. Ușurată, Tina își regăsi calmul.

Încăperea era parfumată de miros de flori; un enorm buchet de trandafiri trona pe noptieră.

– Nu-i așa că sunt frumoși? spuse Beth interceptând privirea admirativă a Tinei. Vrei să vezi cartea de vizită care-i însoțește? Ține.

"Cu dragoste, Alan".

– Așadar, despre asta voiai să-mi vorbești? întrebă Tina aruncându-i lui Beth o privire malițioasă.

Aceasta dădu din cap, cu un aer jalnic.

– Nu mai îndrăznesc să te privesc în față, Tina. Oare ce vei crede despre mine?

Tina își apropie un scaun și se așeză.

– Mărturisesc că nu mă așteptam, Beth.

– Îmi... vine greu să vorbesc despre asta; este prima dată când întâlnesc o persoană ca el. L-am văzut puțin, dar...

– Dar ce? insistă Tina, ascunzându-și amuzamentul.

– Niciodată nu m-am simțit atât de... protejată. Mă simt incredibil de bine imediat ce se află aici; pe scurt, mă simt iubită, adăugă în șoaptă. Este ceva complet nou pentru mine. Shaun și cu mine ne-am căsătorit foarte tineri. Știi că ne-am despărțit, nu-i așa? M-a părăsit când i-am spus de existența copilului. Spunea că nu voia copii... Dar datorită lui Alan, toate astea sunt...

– Uitate?

– Oh! Tina, sunt atât de neliniștită.

Alan mi-a spus că nu sunteți decât prieteni foarte buni, dar sunt îngrijorată.

– Ascultă, Beth, să vorbim sincer. Alan ți-a spus exact adevărul. Ne înțelegem foarte bine, suntem foarte apropiați, ieșim deseori împreună, dar...

– Nu ești îndrăgostită de el?

– Nu, și n-am fost niciodată.

Tina își mușcă buzele. Fusese pe punctul de a-i mărturisi că nu simțise niciodată o atracție fizică pentru el, dar poate ar fi mers prea departe cu confidențele.

– Astfel încât, dacă...

– Exact, Beth, o întrerupse Tina zâmbind. Dacă lucrurile merg bine între voi, voi fi prima care se bucură. Îl ador pe Alan: este un bărbat liniștit, răbdător, pe care te poți bizui. Va fi un soț minunat. Dar nu pentru mine.

Beth radia de fericire.

– S-a produs ceva extraordinar între noi încă de prima dată când ne-am văzut. Ciudat, era în sala de pediatrie...

Superbii ochi migdalați căpătară o expresie visătoare.

– Dar tu, Tina? reluă Beth. Există oare cineva în viața ta?

– Eu? exclamă Tina roșind. Hm, nu, nimeni.

– Ești sigură?

Ochii lui Beth străluceau. Cineva ciocăni la ușă și inima Tinei începu să bată să-i spargă pieptul. Era oare Charles?

Sally Price intră cu un enorm buchet de flori.

– Trebuie să vă odihniți acum, doamnă Garland. Iar tu, Tina, la treabă!

– Am plecat, spuse aceasta râzând. La revedere, Beth și referitor la Alan, să nu ai nici o grijă.

– Alan? Cine este?

Pe chipul lui Sally Price se citea curiozitatea.

– Un prieten comun, exclamă Tina făcând cu ochiul. El a trimis acești trandafiri superbi.

Sally Price se aplecă și-i mirosi cu nesaț.

– Sunt superbi! oftă. La vârsta dumneavoastră, m-aș fi îndrăgostit de orice bărbat care mi-ar fi oferit așa ceva. Apropo, fratele dumneavoastră, doctorul Bayne, a telefonat. Vă sărută și va veni să vă vadă imediat ce va termina de operat. Ei bine, Tina, ce se întâmplă? Ești foarte palidă.

– Nu-i nimic, răspunse Tina, jenată de privirea surprinsă pe care o ațintise Beth asupra sa.

O luă la fugă fără să mai întârzie.

– Oare ce i s-a întâmplat? o auzi spunând pe Sally Price. S-ar spune că numai numele fratelui dumneavoastră este suficient pentru a o îmbolnăvi!

– Poate este dragoste, replică Beth râzând. Dar să nu-i spuneți: cu siguranță, încă nu și-a dat seama!

Capitolul 9

Pe la ora șaisprezece, Tina, însoțită de Ira Patel, intra în camera lui Sam Below. În aceeași clipă, zări o siluetă în alb care intra în camera lui Beth, de la celălalt capăt al culoarului: Charles! Măcar de ar rămâne cu ea cel puțin o oră, pentru a nu risca să-l întâlnească.

Sam era tot în poziția în care îl lăsase cu două ore mai înainte. Îl întoarseră încet, pentru a evita formarea de escare. Nu avu nici o reacție. Sam continua să-și doarmă somnul lung fără visuri.

– Gata, domnule Below, spuse Tina cu gentilețe. Tracy va trece să vă facă o vizită diseară. Ar fi bine dacă v-ați trezi și i-ați putea spune bună ziua!

Tracy, o fată slăbuță căreia cu greu îi puteai aprecia vârsta, era iubita sa.

Venea să-l vadă în fiecare seară, cu o remarcabilă tenacitate.

Ușa se deschise și, spre uimirea Tinei, Charles își făcu apariția, urmat de Sally Price. Tina întoarse rapid ochii, temându-se să-i întâlnească privirea.

– Nimic nou? întrebă doctorul adresându-se în mod fățiș lui Sally Price.

– Nu. Dar tu, Tina, ai remarcat ceva?

– Hm, nu, bâigui aceasta.

– Sora dumneavoastră se restabilește văzând cu ochii, doctore, spuse Sally Price.

– Știu, dar de-abia se vede din spatele buclelor enorme! remarcă Charles râzând.

Tina își făcu de lucru cu gesturi inutile și o evidentă febrilitate. Simpla prezență a lui Charles părea că umple încăperea de electricitate. Ar fi vrut ca el să plece cât mai repede posibil, pentru a se putea concentra din nou asupra muncii sale; și totuși, avea impresia că ar fi murit pe loc dacă nu l-ar fi putut vedea – sau mai degrabă să-l simtă alături – încă puțin. Își ațintise privirea asupra lui Sam, pierdută în agitația dezordonată a gândurilor sale, când i se păru că are o halucinație; îl văzu mișcând un braț.

– Priviți! exclamă infirmiera. Sam, mă auzi? adăugă aplecându-se spre tânărul bărbat.

Charles se apropie pentru a-l bate ușor peste obraji.

Ochii îi străluceau de entuziasm.

– Sam?

Acesta scoase un fel de mormăit înfundat, agitându-și mâinile. Tinei îi palpita inima. Charles ridică una din pleoapele bolnavului, care reacționă printr-o clipire care nu scăpă nimănui. Entuziasmată, Tina se repezi în camera infirmierelor pentru a aduce instrumentele necesare unui rapid examen neurologic.

La întoarcere, îl găsi pe Charles aplicând intenționat palme viguroase lui Sam. În clipa în care lăsă tava, acesta făcu o mișcare din cap, însoțită de un fel de protest. Charles alese un ac și înțepă dosul mâinii bolnavului. Urmă un adevărat răcnet de indignare.

– Haide, Sam, haide! Trezește-te prietene, îl grăbea Charles. Spune-i bună ziua Tina, te rog. O voce de femeie este deseori mai eficace.

– Sam? – vocea Tinei deveni insistentă – știu că poți reuși. Fii drăguț, fă-o pentru noi.

Spre marea lor bucurie, Sam clipi din pleoape și deschise ochiul drept. Privirea îi era neclară; probabil nu vedea, dar cel puțin răspunsese!

Începu să mârâie niște sunete care lor li se părură la fel de armonioase ca o sonată de pian.

– Continuă să-i vorbești, șopti Charles, în timp ce lua oftalmoscopul.

Îi ridică pleoapa și îndreptă raza luminoasă în pupilă, care reacționă printr-o evidentă contracție. Aceeași experiență fu repetată la stângul, dar în zadar.

– N-are nici o importanță! exclamă Charles. Suntem deja la jumătatea drumului. Haide, Sam! În picioare, bătrâne.

Brusc, tânărul bărbat se îndreptă cu stângăcie, făcând să valseze tava cu instrumente pusă alături de el. Tina era ocupată să le recupereze, în timp ce Sam îi privea pe toți cu ochiul drept larg deschis.

– Sam? Mă auzi? întrebă Charles, stăpânindu-și cu greu agitația.

– Ce se întâmplă?

Cuvintele erau nelămurite și cu greu articulate, dar ce importanță avea? Fără să știe cum, Tina se află în brațele lui Charles, în timp ce strângea convulsiv mâinile lui Sally Price și ale Irei Patel. Se priveau toți trei uluiți.

Chipul lui Sam lua treptat o expresie suspicioasă și Charles se grăbi la căpătâiul lui.

– Totul este în ordine, nu te neliniști. Ai suferit un traumatism cranian și ești la spital.

Sam începu să se zbată pentru a încerca să se dea jos din pat.

– Nu, Sam, nu încă! Ești într-o stare de confuzie, șopti Charles. Tina, te rog, du-te și adu-mi o injecție de valium.

Tina se grăbi și când se întoarse, Charles și Sally Price tocmai se luptau cu Sam care se zbătea ca un apucat. Charles

luă seringa și făcu imediat injecția în pulpa piciorului tânărului bărbat.

– Ticăloșilor! urlă acesta. Nu vă este rușine?

Furia sa nu reuși să supere pe nimeni. Ar fi dansat de bucurie în jurul încăperii. Treptat, Sam își regăsise calmul și se culcă, aruncându-le priviri bănuitoare.

– Doctore Bayne, am nevoie de Tina câteva minute, pentru distribuirea medicamentelor. Vă putem lăsa un timp singur? întrebă calm Sally Price.

Charles încuviință. Acum, că primele clipe de exaltare trecuseră, Tina își regăsise timiditatea și evita cu grijă să-i întâlnească privirea.

Se întoarse în biroul infirmierelor în compania lui Sally Price, care jubila.

Reușiseră aici, la sala Merton, acolo unde unitatea de terapie intensivă dăduse greș! Era un succes important de care Sally era nu puțin mândră.

– Avea dreptate, nu-i așa, Sally? exclamă Tina bucuroasă, în timp ce pregătea medicamentele bolnavilor.

Liz Burrough aruncă o privire curioasă prin ușa întredeschisă.

– Oare ce se întâmplă aici? De ce toată această agitație?

– Sam Barlow, răspunse Tina, și-a recăpătat cunoștința.

Liz fluieră cu admirație.

– Trebuie să văd asta; mă pot duce oare o secundă?

– Da, Liz. Și dacă doctorul Bayne nu are nevoie de Ira Patel, poți să mi-o trimiți?

Tina se înverșuna să rupă vârful unei fiole destinate tânărului bolnav din camera doi. Era mai tare decât se așteptase. Când reuși în sfârșit s-o rupă, degetul mare îi alunecă și se tăie destul de adânc în sticlă.

Calmă, își înfășură degetul care sângera în puțină vată, pe care o prinse cu un plasture.

– Sally, poți să-mi dai o mână de ajutor? Tocmai m-am tăiat și mi-e teamă să nu fiu neîndemânatică la injecția din camera doi.

– Să văd...

Sally desfăcu pansamentul.

– Hm... Nu arată prea bine și te găsesc destul de palidă. Ar fi mai prudent să mergi la urgențe. Nu se știe niciodată.

Tina consimți. Ieși din birou, îndreptându-se spre scară. Sângele pătase deja pansamentul care proteja rana și se simțea rău. Capul i se învârtea îngrozitor.

Ajunse cu greu la ultima treaptă, când auzi pași în urma ei.

– Tina?

Nu se putea înșela. Era Charles. Dar fu incapabilă să se întoarcă, atât de slăbită era. Trebui să se prindă de balustradă. Brusc, deveni confuză. Oare voi leșina? se întrebă clătinându-se.

– Acum de-a ce te joci? exclamă vocea, vizibil iritată.

Urechile îi vâjâiau, ochii i se întunecară. Tina simțea că-și pierde puterile; lăsă pansamentul care căzu pe jos.

– Dumnezeule! dar...

Charles i se alăturase și acum o susținea. În ciuda teribilei amețeli, Tina era sensibilă la prezența sa liniștitoare și la îngrijorarea care i se percepea în voce.

Pe jumătate conștientă, se agăță de el, tremurând ca o frunză.

– Sângerezi mult, îi spuse Charles blând înfășurându-i în jurul degetului o batistă imaculată, pe care o scoase din buzunar. Cum ai făcut asta?

– Rupând o fiolă de triazolom.

– Ai amețeli și grețuri?

Tina făcu da din cap. Totul dansa în jurul ei.

– Produsul s-a infiltrat în rană?

– Nu știu... Poate, murmură Tina slab.

– Te duc la urgențe, draga mea, spuse Charles fără să ezite.

Înainte ca tânăra femeie să poată reacționa, se simți ridicată în brațele puternice și transportată la etajul al doilea, ca pe un nor. Charles o așezase tandru pe palier.

– Tina, nu te mișca, mă întorc imediat.

Încă tremurând, aceasta își dădu seama că era gata să plângă. Oamenii care treceau o priveau cu curiozitate și încercă să se ridice.

– Nu, Tina!

Îi atinse obrazul cu o mângâiere ușoară și Tina îl ascultă instinctiv. Cineva veni cu un scaun pe rotile; simți că fusese instalată acolo, apoi că străbătu culoarele care îi părură interminabile.

– Tina, acum sunt obligat să te las. Sunt chemat în sala de operație; aud bipul.

Prea slăbită pentru a răspunde, tânăra femeie încercă un zâmbet. Charles îi puse mâna pe umăr, într-un gest de încurajare, apoi dispăru.

Tina se afla în fața Karenei Bates, infirmiera de serviciu la urgențe, care-i examina mâna. O privi punându-i două copci, fără să vadă nimic; un cuvânt i se învârtea în capul care-i vâjâia. Oare visase adineaori? Charles îi spusese "dragă?" Nu mai știa, dar un lucru era sigur: nu era furios pe ea.

– Gata, Tina. Ți-ai făcut o tăietură afurisită și cu siguranță sângele tău a absorbit puțin triazolom; asta ți-a provocat această stare de rău. Te simți mai bine, acum?

– Da, mulțumesc. Mă simt mult mai limpede.

– La ce oră termini astăzi?

– La ora cinci.

– Perfect; este deja fără un sfert. Dar ești sigură că te poți ține pe picioare? Ridică-te și fă câțiva pași.

Tina se supuse.

– Vrei să fii însoțită acasă?

– Chiar nu este necesar.

– Dacă spui tu... oftă Karen cu un aer de îndoială.

Tina se întoarse la sala Merton, să-și ia poșeta. Înainte de a coborî la vestiar, vârî capul în camera lui Beth care tocmai mânca un măr.

– Salut, Beth. Am venit doar să-ți spun la revedere.

– Drăguț din partea ta, Tina. O seară bună!

Numai când ajunse la subsol, Tina își aminti de Alan! Era mai bine să-i telefoneze pentru a anula cina. Nu va fi niciodată în stare să prepare o mâncare indiană sofisticată, cu degetul mare drept bandajat!

***

Când deschise ușa apartamentului, suna telefonul. Cu puțin noroc, ar putea fi Alan! Îi va povesti pățania și poate el îi va propune să cineze afară...

Mandy răspunsese deja.

– Tocmai a intrat, v-o dau, spuse aceasta făcând ochii mari la vederea pansamentului. Tina, este pentru tine: doctorul Bayne.

Tina luă receptorul cu mâna tremurând.

– Tina? Ce-ți face degetul?

Avea vocea profesională, aproape rece. Indispoziția sa o făcuse cu siguranță să-și ia dorințele drept realitate. Charles îi va purta mereu pică, era evieent. Picioarele i se muiară brusc și trebui să se așeze pe taburetul de lângă telefon.

– Foarte bine, mulțumesc, articulă slab.

– Adevărat?

Părea îngrijorat; îngrijorat și supărat!

– Da. Mulțumesc că mi-ai venit în ajutor.

Se lăsă tăcerea.

– Te-ai... te-ai întors fără probleme de la Nottingham?

– Hm, da, bâigui Tina, întrebându-se dacă îi întindea o mână de ajutor pentru a se scuza. Charles, ascultă, eu...

– Tina, trebuie să vorbim, o întrerupse medicul. La spital, nu avem niciodată o clipă pentru noi. Să bem un pahar împreună. Voi fi liber pe la ora șase. Ce spui?

– Îmi pare rău, dar Alan trebuie să treacă pe aici și nu știu dacă va fi posibil să-l găsesc pentru...

– Înțeleg. N-are importanță.

– L-am invitat la cină, dar...

– Să gătești cu un deget rănit? Mi se pare dificil! exclamă Charles cu o voce de gheața.

– Într-adevăr.

Tina era pe punctul să-i spună că avusese intenția să anuleze, dar nu-i lăsă timp.

– Să nu mai vorbim despre asta, dacă ești ocupată.

– Este atât de urgent, Charles?

– În nici un caz. La revedere, Tina.

Închisese. Tina își luă capul în mâini. Era nedrept! De ce oare totul lua întotdeauna o turnură atât de proastă cu Charles? Nu fusese nici măcar în stare să termine o singură frază!

Formă imediat numărul lui Alan, folosind cu neîndemânare mâna stângă. Mandy dispăruse în baie; o putea auzi fredonând veselă în timp ce apa curgea. La celălalt capăt al firului, nu răspunse nimeni. Lăsă să sune de trei, patru ori... Probabil plecase deja. Va trebui să-i explice totul prin viu grai când va sosi. Oare la ce oră își dăduseră întâlnire? Oricum, dintr-un minut în altul va fi cu siguranță acolo.

Se hotărî să-și facă o ceașcă de ceai așteptându-l. Degetul începea s-o doară și înghiți o tabletă de aspirină pentru a calma durerea.

Mandy i se alătură în bucătărie, în halat de baie și cu un prosop înfășurat în jurul părului ud.

– Oare ce voia frumosul tău doctor, Tina? o întrebă zâmbind.

– Să bem un pahar împreună. Dar în seara aceasta l-am invitat pe Alan la cină.

– Ah, da, este adevărat! Faimoasa ta mâncare indiană.

– Vrei o ceașcă de ceai, Mandy? propuse Tina.

– Cu plăcere. Apropo, ce-ai făcut la mână?

Tina îi povesti incidentul.

– În orice caz, nu sunt în stare să gătesc. Mă întreb chiar dacă voi putea munci normal mâine.

În acea clipă răsună soneria de la ușa de intrare.

– Cu siguranță, este Alan; mereu la fel de punctual! spuse Mandy.

Tina se grăbi să meargă să deschidă cu o speranță nebunească. Și dacă era Charles? Dar nu era nici Charles, nici Alan. În ușă, în aerul înghețat de februarie, stătea o tânără fată slăbuță, în uniformă de infirmieră. Ducea în brațe ceva, înfășurat în cunoscuta pătură albă de spital. Katie Grant!

Tina se întrebă dacă avea halucinații.

– Katie? Ce faci aici? Te credeam încă în concediu de boală!

Katie, nemișcată, nu spuse nici un cuvânt. Ațintise asupra Tinei o privire goală, strângând convulsiv pachetul la piept.

– Vrei să intri? întrebă Tina, stupefiată. Nu este rezonabil să ieși fără mantou pe asemenea vreme.

Katie se năpusti brusc în antreu, împingând-o cu brutalitate pe Tina în trecere. În acea clipă, în lumina electrică directă, Tina realiză că era îngrozitor de trasă la față; ochii cu pupilele dilatate străluceau ciudat pe chipul palid și slăbit. Katie aruncă priviri neliniștite în jur, complet rătăcită.

– Unde este? strigă cu voce stridentă.

N-are rost să-l ascunzi, știu că este aici. Ea mi-a spus.

– Despre cine vorbești, Katie?

Cealaltă păru că n-o aude. Strângea pachetul la piept.

– Unde este? repetă. Vreau să-l văd.

Tina simți că o cuprindea neliniștea. Fata nu era în stare normală. Te puteai teme de ce era mai rău.

– Oare ce ai în pătură, Katie, o întrebă, punând cât mai multă blândețe posibilă în cuvinte.

– Îți interzic să-l atingi! strigă Katie. Este al meu!

Tina avu un șoc; nu putea afla ce avea Katie în brațe, dar, evident, era o ființă vie; tocmai o văzuse răsucindu-se sub pătură.

– Pe cine cauți, Katie? Nu este nimeni aici în afară de Mandy și de mine.

– Mincinoaso! Este aici. Mi-a spus sora sa!

O împinse pe Tina cu brutalitate și înaintă în încăpere. Fața lui Mandy apăru peste balustrada de la primul etaj.

– Tina? Este Alan?

– Nu; este Katie Grant, răspunse încercând să păstreze un ton cât mai normal posibil.

Vino în bucătărie să bei ceva, Katie. Ai nevoie să te încălzești. Presupun că la fel și pisica.

Oare ce altceva putea să fie, pentru a scoate acele mici scânceli înăbușite? Întinse brațele pentru a lua animalul, dar Katie fu mai rapidă decât ea. Făcu brusc stânga-mprejur

pentru a-i scăpa, lăsând, pe neașteptate să cadă pachetul pe jos. Cu viteza fulgerului, îl ridică și se repezi pe scară.

Dar Tina avusese timp să vadă piciorușul unui copil! Rămase acolo, năucită, fără să-și creadă ochilor! Oare de unde luase Katie acest copil? Prin minte îi trecu o idee, dar era atât de nebunească și de îngrozitoare, încât fu gata să urle după ajutor.

Capitolul 10

– Haide, Katie, arată-mi ce ai acolo.

Mandy, în timp ce înconjura cu brațul umerii plapânzi ai fetei, vorbea foarte blând, dar și extrem de ferm.

– Nu, nu este adevărat! Un bebeluș! L-ai furat oare de la maternitate?

– Este al meu, protestă Katie Grant, cu vocea tremurând de mânie. Îți interzic să-l atingi.

– Nu-ți fie teamă, nu-l voi atinge, dacă îmi interzici.

O îmbrățișă pe Katie și o conduse în direcția canapelei, în timp ce din buze îi adresă un mesaj scurt Tinei. Telefonează la spital!

– Unde este? întrebă Katie aruncând în jur o privire năucită.

– Îi pot telefona și să-i cer să vină, dacă vrei, propuse Tina.

Katie făcu un semn din cap. Se așeză continuând să strângă copilul la piept. Mandy luă loc alături de ea. Tina ieși închizând ușa în urmă; formă rapid numărul spitalului.

– Mi-o puteți da pe domnișoara Earl, vă rog? Aici Tina Morgan. Este urgent.

– Îmi pare rău, spuse centralista după o clipă. Probabil tocmai este la cină.

– În acest caz, vreau să vorbesc cu doctorul Bayne, reluă Tina fără să ezite.

Avea încredere în Charles. El va ști ce să facă. Charles! Oare cum va putea să trăiască fără el?

– Nu este de serviciu. Vreți să vi-l dau pe doctorul Rodney?

– Nu. Îmi pare rău, dar în acest caz va trebui s-o deranjați pe domnișoara Earle. Este urgent. Spuneți-i că am nevoie de ajutor pe Lincoln Road, numărul 54. Apoi, luați legătura cu maternitatea și anunțați că bebelușul care lipsește se află la adresa pe care tocmai v-am dat-o.

– Poftim?

Operatoarea părea că nu-și putea crede urechilor.

– Ați înțeles perfect.

Mă bizui pe dumneavoastră, domnișoară.

În clipa în care închidea, răsună soneria de la ușa de la intrare: Alan! Avea mașină și ar putea să se ducă s-o aducă pe domnișoara Earl.

Se grăbi să deschidă. În prag se afla Charles Bayne, cu un aer stânjenit.

– Tina... începu acesta.

– Oh! Charles. În sfârșit, tu! exclamă Tina fără măcar să-l asculte. Sunt atât de fericită că ai venit.

Îl luă de braț și-l făcu să intre.

– Katie Grant a furat un bebeluș de la maternitate, este acolo sus.

– Cum?

– Da, eleva infirmieră care a fost trimisă în concediu de boală.

În mai puțin de o secundă, Charles era la etaj.

– Atenție, Charles! Este în plină criză.

Medicul deschise încet ușa. Katie era încă așezată, ținându-și povara strâns la piept, cu Mandy alături. Un geamăt înăbușit se făcu auzit. Măcar copilul erau viu!

La vederea lui Charles, Katie se albi la față și se ghemui într-un colț al canapelei.

– Cum o cheamă? șopti rapid Charles la urechea Tinei.

– Katie. Katie Grant.

Charles părea perfect calm și stăpân pe el.

– Bună ziua, Katie, spuse el făcând un pas spre sofa. Oare ce ai în acea pătură?

– Să nu-l atingeți! Este al meu! strigă aceasta cu o voce isterică.

– Ești îmbrăcată în uniformă; oare ești de serviciu în seara asta, Katie?

Aceasta îl privea cu ochi rătăciți, fără să răspundă.

– Este un bebeluș, nu-i așa? continuă Charles blând apropiindu-se încă puțin. De unde l-ai luat, Katie?

– Mama a murit. Ea mi-a spus că este al meu.

– Perfect, spuse Charles.

Tina era fascinată de competența sa. Se așeză lângă Katie, arătând în continuare același sânge-rece, fără să trădeze vreo tensiune, sau vreo neliniște.

– Este băiat sau fată?

Katie rămase mută, ca hipnotizată.

– Cum se va numi? reluă Charles.

Tânăra fată lăsă ochii în jos și privi pătura.

– Pot să-l văd?

Vocea îi era incredibil de blândă și liniștitoare; nu făcu nici un gest pentru a atinge copilul.

– Nu te îngrijora; știi că sunt medic. Nu-i voi face nici un rău. Pune-l pe genunchii tăi, ca să-l consult.

Ascultătoare, Katie slăbi strânsoarea și puse balotul pe genunchii săi. Fără grabă, Charles desfășură pătura. Tina era gata să scape un strigăt văzând apărând un nou-născut, îmbrăcat în scutecele albe de la maternitate.

– Trece-i brațul sub cap, îi spuse Charles, luându-i mâna pentru a-i arăta cum să facă. Să-l vedem puțin... Dar este adorabil!

Eliberat în sfârșit, pruncul începu să țipe, agitându-și frenetic mânuțele și piciorușele.

– Are niște plămâni strașnici! exclamă Charles admirativ. Să-i vedem puțin reflexele. Toți nou-născuții prind instinctiv ceea ce li se pune în mână. Privește, Katie, continuă el, luând degetul arătător al lui Katie și așezându-l în micul pumn închis.

Privește cum te strânge!

Înfășură încet nou-născutul în pătură.

– Ei bine, poți fi mândră, este un omuleț adorabil.

Katie răspunse printr-un fel de hohot înăbușit, își afundă fața în mâini, apoi izbucni în plâns, cu trupul scuturat de un tremur convulsiv. Mandy profită de asta pentru a pune mâna pe copil, în timp ce Charles o luă pe Katie de umeri.

– Haide, nu-i nimic, va trece.

Katie se agăță de el cu disperare.

Cât despre Tina, emoționată aproape până la lacrimi, era incapabilă să rostească o vorbă.

– Nu este copilul meu, suspină Katie. L-am luat din camera copiilor, de la maternitate. Iertați-mă! Nu știam ce făceam!

– Liniștește-te. Acum totul va fi bine. I-l vom înapoia mamei sale, de acord?

Katie consimți, smiorcăindu-ase.

– Oare moartea mamei tale te-a tulburat atât de mult, Katie?

Tânăra fată începu să plângă.

– S-a întâmplat alaltăieri. Înmormântarea a avut loc astăzi. A... fost insuportabil. Totul s-a schimbat ciudat. Un singur lucru mă obseda: ideea că în plus îmi voi pierde și slujba din cauza... din cauza...

– Din cauza mea?

Katie dădu jalnic din cap.

– Credeam că veți căuta prin orice mijloace să fiu concediată.

Ați fost atât de violent în seara când v-am chemat, când... când i-am dat acea ceașcă de ceai domnului Dalby.

Ridică spre Tina ochii plini de lacrimi.

– Se simte perfect, se grăbi aceasta s-o liniștească. Acum se ridică și așteaptă cu nerăbdare să se întoarcă acasă.

– Adevărat? Așadar, n-am cauzat prejudicii ireparabile.

Katie tremura din tot corpul.

– Nu, spuse Charles, deși nu-ți recomand să iei inițiative de acest gen în fiecare zi. Ei bine, Katie, adăugă el ridicându-se, cred că ai nevoie de un lapte cald, cu o picătură de coniac, ce zici de asta? N-ai servit nimic de când ești aici. Oare este posibil? spuse, întrebându-le din privire pe Mandy și pe Tina.

– Desigur, exclamă Mandy. Aduc eu.

Lăsă copilul în brațele prietenei sale și se repezi în bucătărie.

În acea clipă, se sună la ușă.

– Trebuie să fie domnișoara Earl, spuse Tina. Nu te teme de nimic, Katie. Vine doar pentru copil.

Biata fată părea într-adevăr îngrozită.

– Cobor să-i vorbesc, adăugă Charles. Rămâi aici cu Tina în timp ce ți se pregătește ceva de băut.

Îl auziră deschizând ușa și având o conversație rapidă.

Katie ridică spre Tina o privire de adorație.

– Sunteți toți atât de minunați. Doctorul Bayne este o persoană extraordinară.

Tina zâmbi cu entuziasm. Se auzi zgomot de pași pe scară și domnișoara Earl își făcu apariția, urmată de Charles. Fața îi era încordată, dar după toate aparențele, Charles o învățase lecția. O privi pe Katie și copilul cu un calm prefăcut.

– Nu te neliniști, domnișoară Grant. Totul a intrat în normal.

– Copilul se simte foarte bine, remarcă Charles cu voce neutră, luându-l încet din brațele Tinei, pentru a i-l încredința. Tocmai l-am examinat. Înapoiați-l mamei și mă voi ocupa eu mâine dimineață să-i explic totul.

În acea clipă Mandy se întoarse cu un pahar cu lapte cald, pe care-l parfumase cu coniac, i-l oferi lui Katie, care-l acceptă cu gratitudine.

– Dumnezeule! exclamă brusc tânăra fată. Cât este ceasul? Aproape uitasem că în seara aceasta lucrez.

– Este ora opt și jumătate. Mă așteaptă jos un taxi. Să-l luăm împreună pentru a ne întoarce la spital, propuse domnișoara Earl. Dar ce va face Katie Grant?

– Mi se pare că poate rămâne aici în seara asta. Doar dacă Tina... sugeră Charles timid.

Tina aprobă. Era cea mai bună soluție. Era imposibil să fie trimisă acasă în starea aceea!

– Se poate culca în camera mea, spuse Mandy.

– Sunteți toți atât de amabili cu mine, după ceea ce am făcut! exclamă Katie cu ochii plini de lacrimi. Nici nu vă imaginați cât sunt de impresionată. Vedeți, toate astea sunt din cauza înmormântării, eu...

– Nu te mai gândi la asta Katie, o întrerupse domnișoara Earl. Vom vedea mâine, liniștiți, cu mintea odihnită. Să mergem, domnișoară Pearce; este de preferat să nu facem taxiul să aștepte prea mult.

– Sunt gata.

După ce plecară, luând cu ele copilul înfășurat cu grijă în pătură, Tina se duse să caute o cămașă de noapte pentru Katie și o instală în patul lui Mandy. Stropul de coniac părea că avusese efect; de-abia își putea ține ochii deschiși. De-abia se culcă și adormi imediat.

Tina stinse lumina și închise încet ușa. O noapte bună de somn, era cel mai bun lucru care i se putea întâmpla.

La întoarcerea în salon, fu mirată să vadă că Charles era încă acolo. Brusc, își dădu seama că-i era o foame de lup. Era deja ora nouă și nu mâncase nimic.

Charles stătea în picioare, în fața ferestrei. Tina îl privi o clipă în tăcere și, pentru prima dată, silueta sa înaltă îi păru brusc nesigură și vulnerabilă. Ce n-ar fi dat să se poată arunca în brațele lui! Dar era imposibil. Acum, că totul intrase în normal, el avea dreptul să pretindă

explicații asupra comportamentului său din timpul călătoriei la Nottingham. Oare ce-i va spune?

– Încă aici? remarcă Tina străduindu-se să ia un ton detașat.

– Da. Îmi reproșezi că am rămas puțin?

Tina era prea obosită pentru a-și ascunde sentimentele.

– Deloc. Dimpotrivă, sunt fericită că ai rămas. Vrei o ceașcă de cafea?

– Cu plăcere. Biata copilă, adăugă făcând un semn cu bărbia spre camera lui Mandy. Ce face?

– A adormit.

– Crezi că se va descurca mâine dimineață? Trezirea va fi dură pentru ea.

– Nici o problemă. Nu mă duc la serviciu decât la ora unu.

– Și eu la fel. Aș putea să trec să o conduc acasă. Are într-adevăr nevoie de ajutorul unui psihiatru. Poate i-am putea aranja o întâlnire...

– Este o idee foarte bună.

Se lăsă o clipă tăcerea.

– Tina?

Ea încă nu se mișcase, ca și când se temea să nu distrugă fragilitatea clipei prezente.

În ochii cenușii ai lui Charles juca o licărire ciudată.

– Da?

– Vino aici.

Tina îl ascultă și se apropie de el încet, ca în vis.

Charles îi puse o mână pe umăr și își afundă privirea în a sa.

– Este timpul să avem o mică discuție.

Pielea Tinei ardea sub palma sa și avea impresia că nu se mai ține pe picioare.

– Și cafeaua? întrebă, îndepărtându-se brusc. N-ai vrea și ceva de rontăit? Mor de foame.

– Din păcate, nu; nu cred.

Erau acolo, față în față și tăcuți, când sună telefonul.

– Mă duc să răspund, spuse slab Tina.

– În regulă. Mă ocup eu de cafea.

Era Alan. Părea agitat.

– Tina? Sunt absolut jenat. Am uitat complet de invitația ta din această seară. Tocmai mi-am amintit și nu știu cum să mă fac iertat.

– Nu face nimic, Alan, nu-i grav. Îmi închipui că ai probabil lucruri mai importante în minte.

– Într-adevăr; am să-ți anunț ceva. Beth și cu mine ne vom...

– Căsători?

– Cum naiba ai putut ghici? Evident, trebuie să așteptăm divorțul, dar.... ce intuiție!

– Oh! nu trebuie să fii ghicitor. Transmite-i lui Beth toată prietenia mea și spune-i că sunt fericită pentru voi.

– Să nu-ți închipui că o voi obliga să pună capăt carierei sale. Mai ales dacă ea ține să continue, dar...

– Alan, iartă-mă, dar aș prefera să vorbim despre toate astea cu calm, mâine. Deocamdată sunt ocupată. Ai să telefonezi?

– De acord. De fapt, Charles este oare la tine? Eram cu Beth în cameră când a năvălit un fel de nebună. Îl căuta. Beth i-a spus că trebuie să fie la tine. Fata aia nu părea în apele ei, dar cum purta uniformă de infirmieră, Beth chiar a avut încredere. Sper că totul este în ordine?

– Dar de unde știa Beth adresa mea? întrebă Tina uimită.

– Eu i-am dat-o. Sper că n-am făcut o gafă.

– În nici un caz. Până la urmă, totul s-a aranjat. La revedere, Alan, te sărut.

Când se întoarse în salon, Charles nu mai era acolo, dar un apetisant miros de condimente indiene venea din bucătărie.

Protejat de un șorț mare, tocmai tăia felii subțiri bucățelele de miel pe un tocător de lemn, în timp ce

într-o tigaie, întorcea ceapa amestecată cu arome indiene și șofran. Orezul tocmai fierbea.

Tina făcu ochii mari fără să-i vină să creadă. Simțindu-i prezența, Charles se întoarse și zâmbi.

– Asta este rețeta, nu-i așa? o întrebă arătându-i cu degetul bucata de hârtie împăturită în patru, pusă pe masă. Numele mâncării nu este scris, dar pare a fi rogan josh.

– De unde știi? exclamă Tina, realmente surprinsă.

– Oh! sunt un bun bucătar, îi răspunse zâmbind. După moartea mamei noastre, a trebuit să mă ocup de asta. Tina, poți să amesteci ceapa, în timp ce eu termin de tăiat carnea?

Aceasta ar fi strigat de bucurie și se simți cuprinsă de o fericire clară și limpede cum nu cunoscuse niciodată până atunci. Brusc, i se păru că să pregătească mâncarea cu Charles era cel mai firesc lucru din lume; ca și când o făcuse mereu și va continua s-o facă întotdeauna... Luă spatula din lemn și începu să învârtească amestecul parfumat, care era pe cale să se prăjească.

Mirosul era delicios și îi deschise apetitul. Tinei îi venea să fredoneze "Atenție! își spuse, este adevărat că ești îndrăgostită de el, dar este mai bine să i-o ascunzi!"

Rogan josh fu o reușită.

Amândurora le fusese atât de foame, încât nu lăsară nici o firimitură. Se așezară fără formalitate în jurul mesei de la bucătărie și râseră amândoi de foamea lor de lup și de gesturile stângace ale Tinei, obligată să se folosească de mâna stângă.

Trecură apoi în salon să-și bea cafeaua.

– Ei bine, cred că ar fi timpul să vorbim despre afaceri, spuse Charles, punându-și ceașca pe măsuța joasă.

– Afaceri?

– De ce crezi oare că am venit în seara aceasta? o întrebă cu o licărire malițioasă care făcea să strălucească ochii cenușii. Tina, avem multe lucruri să ne spunem.

Avea în modul de a-i rosti numele, o blândețe care o tulbura.

– Ce anume?

– Asta se referă la o anumită călătorie pe care am făcut-o împreună la Nottingham. Oare ce s-a întâmplat, Tina? De ce a fost totul atât de dezastruos? Ai cel puțin idee?

– Da, răspunse scurt tânăra femeie. Știu, dar nu-ți voi spune nimic.

– De ce?

Privirea i se voală brusc de o profundă tristețe. Incapabilă să continue, Tina ridică ușor din umeri și

începu să-și privească încăpățânată mâinile care-i tremurau.

– Am crezut mult timp că erai îndrăgostită de Alan, dar ieri, Beth m-a lăsat să înțeleg că nu este nimic între voi. Pot așadar îndepărta definitiv această posibilitate, nu-i așa?

– Poți, confirmă Tina, fără să-și poată stăpâni un zâmbet amuzat.

Gânditor, Charles își adânci ochii în ai săi.

– Așa că m-am întrebat dacă... inspiră adânc – dacă o infirmieră capabilă și stimată de toți ar putea avea o înclinație pentru un simplu intern... ceea ce ar explica anumite ciudățenii de comportament.

Tâmplele Tinei zvâcneau să se spargă. Păstră încă ochii plecați, dar toată ființa i se umplea de vocea vibrantă, de prezența lui...

– Presupun că nu s-ar putea lua în considerare această ipoteză dacă ar fi vorba despre un tânăr intern pedant și brutal. Dar să presupunem că acesta este o persoană fermecătoare, pasionat de meserie, plin de căldură și de înțelegere față de bolnavi, în acest caz...

– În acest caz, ce?

– În acest caz îmi imaginez că infirmiera în chestiune ar putea fi sedusă.

Rămaseră amândoi tăcuți, incapabili să înfrunte unul privirea celuilalt. Charles luă blând mâna Tinei. Aceasta trebui să se stăpânească pentru a nu-i cădea în brațe.

– Și în ce categorie mă așezi? murmură doctorul cu voce răgușită.

– Oh! fără nici o ezitare, în a doua!

– În acest caz, după tine, nu este imposibil ca o frumoasă infirmieră să se îndrăgostească de mine?

Fu doar un murmur, de-abia auzit. Tina scutură din cap.

– Nu; dimpotrivă, asta mi se pare evident.

Trecuse timpul explicațiilor; Tina se află brusc prizoniera brațelor puternice, în timp ce o săruta. De data aceasta nu mai luptă, ci se abandonă sărutărilor lui pasionate.

După un timp, care amândurora li se păru o eternitate de fericire, Charles se îndepărtă pentru a-i ridica tandru bărbia și a o privi adânc în ochi.

– Tina, te iubesc din prima secundă în care te-am văzut. A trebuit să lupt pas cu pas pentru a nu mă lăsa copleșit și a fi capabil să-mi fac corect munca.

– Și eu la fel, adăugă Tina. Aveam impresia că trebuia să mă lupt în fiecare clipă pentru a-mi păstra demnitatea.

– Ah! o regăsesc în asta pe curajoasa mea Ioana d'Arc, șopti Charles sărutând-o ușor. Cea care m-a făcut să-mi pierd capul în așa măsură, încât să inventez povestea cu conferința de la Nottingham...

– Știu, îl întrerupse Tina zâmbind. Tata a telefonat la universitate.

– ... Și să-mi pierd orice control asupra mea, în mașină. Tina, te-am speriat oare cu pasiunea mea nestăvilită?

– Nu. Mi-a fost mult mai teamă de propria mea impulsivitate.

Charles îi mângâie obrazul cu emoție.

– Războinica mea de neatins!

– O mică persoană foarte arogantă, nu-i așa? exclamă Tina cu maliționitate.

– Da, la prima vedere; dar tocmai asta m-a sedus. Mai există ceva ce te frământă, Tina? Nu vreau să văd decât zâmbete în acești ochi frumoși.

Aceasta ezită.

– De ce ai spus că sunt "otravă" în fața profesorului Prosser, în sala de operație?

Charles se încruntă.

– Cine ți-a spus asta?

– Sarah, infirmiera. Asta m-a durut, admise cu simplitate.

– Oh! draga mea! exclamă doctorul râzând. Te-am avertizat totuși... nu trebuie să iei niciodată în serios bârfele din spital! Totul se deformează atât de ușor! Cred că îmi amintesc exact scena. Profesorul Prosser a vorbit despre tine ca despre bella bambina de la sala Merton, ceea ce în italiană înseamnă "frumoasa copilă". I-am replicat că vei fi în curând o bella donna.

– Exact, oftă Tina, foarte nefericită. Beladona este o teribilă otravă.

Charles o privi foarte emoționat.

– Draga mea, într-un sens, da, dar literalmente, asta înseamnă o "femeie frumoasă". Oh! Tina, o întrerupse el, totul este stupid. Te iubesc și vreau să fii soția mea. Poate nu voi rămâne aici, la Norchester, decât șase luni, dar am nevoie de tine și să știu unde merg în viață. Spune-mi da și vei face din mine bărbatul cel mai fericit din lume!

Ochii Tinei străluceau ca două stele.

– Charles, te voi urma până la capătul lumii, atâta timp cât...

– Cât ce? șopti acesta.

– Atâta timp cât vei continua să-mi spui "dragă".

Sfârșit